

FÓIĂ ENCICLOPEDICĂ LITERARĂ, APARE IN FIECARE LUNĂ DE DOUË-ORI

Prețul abonamentului:

Pentru Austro-Ungaria 12 coróne
 Pentru România și străinătate . . . 17 franci

PROPRIETAR ȘI REDACTOR:

IOAN BACIU
 preot.

Prețul inserțiunilor:

Pentru publicațiunile de 3 or. ce conțin cam 150 cuvinte 6 cor.; 200 cuvinte 8 cor. și mai sus 10 coróne

Un suflet pocăit.

— Novellă. —

III.

La patul său de mórte își reamíntea Ludovica cum Paulus a strigat: „Mai bine rămânem sėrac, încai muream mai liniscit. O bogăție căscigată astfel nu putea sė-mi aducă, decât desperare și durere!!“ și când Paulus a sfėrșit... era mort.

Și fata acestui om, Zoe, după 14 ani alungă pe verișóra sa Melania fără milă, nu-i bagă în sėmă lacrimile și nesocotesce durerea și dorința propriei sale mame.

Generalul Flaviu după ce eși din castel, pe drum cătră moșia sa începu a medita în fundul trăsurei:

— E minunată ființă Zoe asta. Are caracter firm, voință ne-strămutată și e mândră ca o regină... Și pe lângă tóte acestea e bogată... fórte bogată. Ar fi o bună partie pentru mine, un om care vorbind adevėrul nu am prea crutat în tinerețe și din ceea-ce mi-a rămas dela părinți, jumėtate a dispărut spre a nu se mai reintórce.

* * *

Melania după ce fu alungată, apucă o cărare a pădurii, carea se nimeri. Merse timp de o óră până-și veni în fire.

Era deprima ă cu totul. Sórele sėruta munții cărunți și brađii codrilor dădeau frémăt. O vegetație splendidă desmierda lumina ochilor și murmurul pădurilor fermeca auđul.

Ce se mă fac? începu a vorbi cu sine Melania. Incătrău se mă întorc? Unica mătușă ce aveam e pierdută pentru mine. Fata ei chiar m'a alungat. Se mă mai întorc óre cum ńicea tata. Se-mi mai cerc norocul înc'odată óre? Inima ce nu s'a îndoișat întaiu, óre se va muia a doua óră?... Ce se mă fac D-đeule?! Numai tu mi-ai mai rămas! Ce se mă fac?!...

— Se sperez, mereu se sperez, se auđi un glas în apropierea ei și un june blând apăru din drėpta cărării.

Era căldură, Silviu se odichnea sub un arbore frumos lângă

cărare și auđi tot monologul Melaniei. El găci îndată, că stă în fața unei nenorocite și auđend frumoșele exclamațiuni crescinesc. Ce se mă fac D-đeule? Numai tu mi-ai mai rămas!... se cređu în drept a răspunde: Spereză!... mereu spereză!!...

— Dacă ți-ai pierdut tóte fericirile ce ai avut, dacă inima ți-se stánge de durere, dacă aceia, carí ar trebui se-ți fie rađim la suferințe te părăsesc, dacă în sfirșit te simțesci, că ți-se elátină terenul sub picioare; că abisul se deschide și te-ascėptă, nu despera, căci acest lucru nu-i vrednic de om. Credința în mântuire se nu te părăsescă, că părăsită nu esci încă.

Părăsit e numai acela, pe care D-đeu l'a uitat.

Pe d-ta nu te-a putut uita, continuă Silviu, nu, căci D-đeu nu uită pe cei ce-l preamăresc pe el și ascėptă ajutorul lui.

Melania se încălđea... i-se părea că aude pe tatăl său vorbind, privi în fața celui ce-i da mângăiere și ochii ei marí și posomoríți se inseninară.

Dómne, ce privire întâlniră ochii ei! Atăta bunătate și linisce ceti ea în ochii tinerului ce-i ńinea cărarea, și atăta dulcėtă conńinea glasul lui, încat pe un minut-douė 'și uita tóte suferințele îndurate, tot disprețul de care fu pãrtășă la castel și se simți de nou renăscėndu-se sub acea privire.

— Cine esci d-ta, care-mi aparí ca un ánger apărător în cele mai grele și amarė cėsuri ale vieții? șopti ea lui Silviu.

— Un om, care mi-am luat pe umeri sarcina de a mângăia pe cei sdrobiți la inimă, de a tinde ajutor celui dosėdit, de-a răbda cu cei-ce rabdă în acėsta vale a plángerilor și a plánge cu cei-ce pláng. Un om, care m'am devotat statului preoțesc, cu gândul și propusul de a lupta în tótă viața în contra curentului acestei lumí, ce atăta ne ímbie și așa de puțin ne dă, atăta ne promite pentru a ne ínșela totdeuna și atăta ne desmėrdă pentru a ne sdrobi apoi adese orí inima.

Sun candidat de preot din Rotunda, Silviu Dorotescu.

Acum Melania incredință cu inima liniscită ca și când ar vorbi unei mamă, începu a-i istorisi durerile prin cari a trecut și când sfârși duse:

— Și acum iată-mă singură, alungată dela aceea ce a fost soră dulce tatălui meu, alungată de chiar vara mea, căreia nici o greutate nu i-aș fi făcut prin ființa mea de față și care ar fi putut face din mine o ființă fericită și îndestulată!

— Mai înainte venind singură pe cărarea pădurii, diceai că tatăl d-tale ți-a dīs pe patul de mōrte: „Tu se nu te lași de te va alunga, tu se mergi de te va alunga, dar iarăși se te reintorci. Vino cu mine! reintorcede! Ne vom ruga amēndoi. Rugăciunea alor doi, alor mai mulți și de însuși Dumneḃeu e ascultată mai bine. In loc de unul se vor ruga doi și inima ce impetrită a ramas la glasul unuia, pōte se va deschide când doi cu intēțire se vor ruga.

Peste două ore Silviu și Melania din nou băteau la ușa d-nei și d-rei M.

La intrarea lor, Zoe, neînduplecata Zoe, păli.

— Iertare! vē cerem iertare amēndoi începu Silviu, pentru îndrăsnēla nōstră. Am intēlnit pe acēsta orfană plāngēnd prin pă-

duri, m'am îndoișat și am venit ca unindu-ne rugăciunile nōstre, se vē implorām iertare și se vē înduplecām la o faptă bună și plăcută lui D-ḃeu.

Zoe plecā privirea și roși.

Silviu observā acēsta, căpātā curaj și continuā.

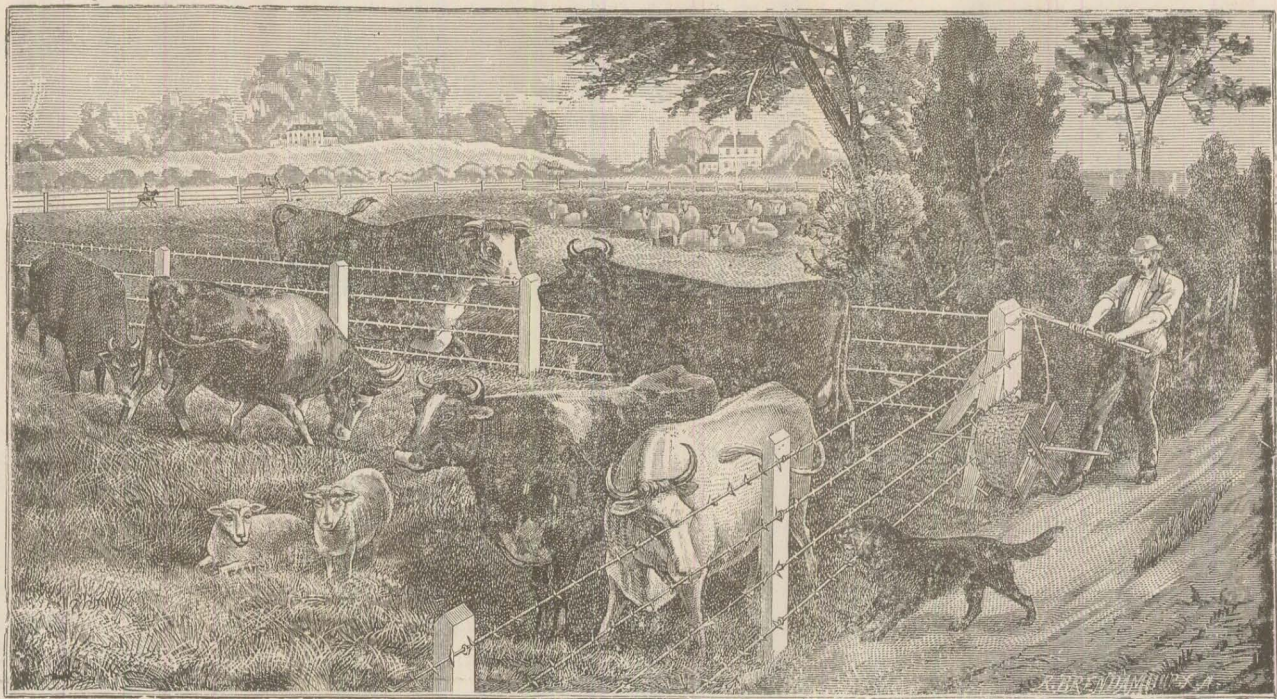
— Spectabilā d-șorā! Cu deosebire cătrā d-ta mē adresez. Vē rog din inimā fericiti! și faceți-vē fericitā! Nu există, mē crede, o fericire sufletescā mai înaltā, mai sublimā, ca ceea-ce provine din gândul că ai împărțit fericire și noroc cuiva.

Vē cer, vē implor protecția acestei nefericite în firma convingere, că prin protecția d-tale două ființe vor deveni fōrte fericite. Și mē credeți, că nu va fi fericirea protejatei, nici pre departe așa de înaltā ca a protectōrei! „Gândul că ai făcut bine“ procurā momente de un deliciu necunoscut altora, decât numai inimilor ce au avut fericirea înaltā de a resimți acēsta bucurie... care-l ridicā pe om la D-ḃeu.

Acum Zoe se ridicā măiestōsā și înaltā cum era, privi adēnc în ochii tinerului și duse superbā, de și glasul îi tremurā puțin.

— Esci egoist d-le Silviu! vēđi că esci egoist și d-ta.

— Nu vē intēleg, rēspunse cu respect tinerul.

Ocol de câmp ce sē pōte strāmuta ușor.

— Și m'ai putea intēlege. Un om cu inteligință mai puținā ca a d-tale, încă m'ar putea intēlege.

— Alusiunēa o intēleg spectabilā d-șorā; rēspunđi cu vorbele mele din timpul furtunii, dar dacā v'ați simțit atinsā prin acelea, vē implor iertarea.

— Esci iertat, dar vreu se mē intēlegi și d-ta în cazul de față. D-ta vorbesci numai de două fericiri, de fericirea protejatei și a protectōrei și nu amintesci și de fericirea d-tale, de nespusa d-tale fericire, la gândul că d-ta ai fost acela, prin care s'a produs aceste fericiri; decī d-tale îți vine cea mai înaltā parte de fericire!

... Și Zoe pārea cu totul schimbatā. E vorba în sfânta nōstrā religiune despre frāțiā, gratis-data. Acēsta grațiā alui D-ḃeu pare-cā a descīs de câteva minute în inima Zoei și fata neîndurătoare de ađi diminēțā a făcut loc altei ființă cu totul nouā.

— Adevērat! rēspunse Silviu cuvintelor Zoei, adevērat! dar mē gāndeam în momentul acesta așa de puțin la mine.

Dovadā insē de fericirea mea, începu tinerul ca estasiat! sunt simțemintele ce mē stāpānese în acest minut ... și ochii lui mari începurā a se umeđi, două lacrimi își luau isvorul din ei.

Domnișorā! fi binecuvēntatā! Vēd că primesci și iai în apărare pe acēsta sermanā copilā. Dumneḃeu nu-ți va lāsa nerēsplātitā fapta. Da, m'ai făcut fericit și pe mine... îți mulțānesc și te asigur că-ți păstređi cea mai adēncā recunoscință. De ađi în colo înainte mea esci ānger, ānger ce împarți fericire!

In genunchi Melanie! în ghenunchi!! Dā mulțāmitā verișōrei tale, care pe mine m'a iertat dacā i-am greșit, iar pe tine te ȃia sub aripile ei de ānger, cari te vor scuti în tōte đilele vieții tale!

Melania era la piciōrele Zoei. Bētrāna uimitā plāngea de fericire, iar tinerul ridicā cu respect și religiositate mână Zoei la buzele sale.

Fu acesta un moment de nespūsā fericire pentru toți.

Zoe își închisā ochii... Nicī-odatā în viață nu simțise ceea ce în momentuț acesta simți. Mână ei albā se odiechni câteva minute în mânăle lui Silviu.

— Rādicāte! duse în urmă falnica Zoe. Nicī-odatā la piciōrele mele nu vei mai cădea, vreau se fiț asemenea mie! Vreau se fiț sora mea, se am și eu o sorā. Incep a simți de pe acum, că acēsta o se mē fericēscā. Dar fivei tu în stare se rābđi caprițiile

mele, de cară de sigur anevoie mă voiu putea desbrăca. Putevi tu răbda mânia mea în césurile negre ce mă stăpănesc câte-odată. Nu ți-ar fi ôre mai bine liberă? Te asigur că nici atunci nu te-aș părăsi. Îți dau voie, alegeți!

Îți stă înainte „robia la mine“ sau „libertatea deplină“ căci despre subsistența ta în amândouă casurile mă voiu îngriji.

Melania se ridică, îi prinse amândouă mânilor, le sêrută ferbinte, apoi mai mult strigă decât vorbe.

— Aici, aici vreu se rămân, așa mi-a poruncit și tatăl meu; dar mai virtos așa-mi poruncesc inima mea. Îți voiu fi ceva mai mult decât un câne și ceva mai puțin decât o soră, îți voiu fi robă fericită de a servi o astfel de dómnia!

Silviu privi spre ceriu. Mulțamea lui D-đeu, iar Melania în timpul scesta sbura în brațele mătusei sale, carea amețită de bucurie le deschisê de mult nefericitei sale nepôte.

... Și scena ce urmă fuse așa de sublimă, cât péna în zădar se încercă a o descrie. Inaltele fericiri numai se simțesc dar d-serie nu se pot!

Mamă și fată se îmbrățișau. Mama mulțamea cu lacrimi în ochi ficei și đicea: Odichnesce la șinul meu odraslă iubită. Iată ađi te recunosc... abia ađi te recunosc! Ce fericită mă simțese! Tu esci copila mea iubită, pe carea te-am legănat, te-am purtat pe brațe și te-am învățat a te ruga lui D-đeu... Dar e mult de atunci, tu crescând mare a-i ajuns sub alte influințe. Eu am tăcut, am răbdat, am plâns!... și mai vêtos m'am rugat. O! D-đeu s'a îndurat de mine. Iată astăđi mi-te redă iarăș. Tu esci un suflet curățit prin pocăință!

Odichnesce pe șinul meu ca în vremile fericite, incredete în acestea brațe, cară totdeauna te-au purtat așa, ca se te pótă reda lui D-đeu!

O! ađi sum nespus de fericită.

Un veac de amar e rêsplătit cu acest ceas de fericire!

— D-șóră! đise acum Silviu, mă duc și te binecuvânt. Am intrat aici cu inima îngrijită și ies cu ea largă, deschisă, purtând în ea o lume de porniri bune și curate... da, ai avut drept... eram egoist... Mi-se pare că eu sum ađi cel mai fericit aici!

— Ba eu đise Melania serutând mâna Zoei.

— Și pe mama vóstră unde o lăsați? đise suridênd Ludovica.

— Vê înșelați cu toți. Cea mai fericită ađi sum eu, căci m'ați împăcat cu D-đeu m'ați redat lui. Sufletul meu trebuie să se odichnescă în ceva, în cineva, oh! acel cineva e D-đeu meu. De ađi mă despart de principiile tatălui meu. O! ele numai mi-a sdrobotit existența. Simțese, că cel mai fericitor lucru e a face „bine!“... —

— Đise Zoe. —

Sórele apunea după munți cărunți și strêbătênd prin ferestrele castelului învêluia grupul fericit. Ângerii din ceruri saltau. „E mare bucurie în ceriu pentru un suflet pocăit!“

* * *

O mare schimbare se esoperă după ceia spusê în inima Zoei. Intreg personalul castelului o resimția acêsta. Fata mai înainte temută de toți, începu a deveni obiectul celei mai fragede iubiri. Părea de necunoscută. Pentru fiecare nenorocit, avea o vorbă bună și pentru fiecare sêrac nenorocit, punga ei era deschisê cum deschisă ea și inima ei pentru tot ce era înalt, nobil și generos.

Melania înfloreă și se desvolta sub frageda ei îngrijire. Acelea césuri negre, ce đicea Zoe că o stăpănesc nu se mai iveau, din rea și trufașă ce era deveni ca prin minune blândă și prevenitóre. —

Când darul lui D-đeu se scobóră într'un suflet, spuneți-mi ce i-ar putea sta în potrivă?!

Primul lucru ce Zoe-l îndeplini, după scena întimplată, a fost ca mergênd împreună cu Melania în frumoșă sa bibliotecă începură a alege cărțile și a le grupa în douê părți.

De o parte era multe... vraf mare; de cealaltă fórte puține. Luă pe cele multe și cu ajutorul a 2 servitóre, le aședă în podul castelului.

— Le-aș arde bucurósă đicea ea Melaniei, arêtând spre cărțile cele multe, dacă nu aș sci că după multele rătăciră ce am avut, m'aș mai face acum și de risul lumii. Iată iubită Melanie acestea au omărit esistența mea până în césul acesta! Acestea conțin veninul, care s'a infiltrat pe încetul în sufletul meu și l'a înveninat așa de cumplit. Mierea a rămă neatinsă și ea arată cuprinsă de amărăciune spre cărțile cele puține. Iată, privesce! „Viața sântului Ioan gură de aur,“ e cu foiele netăiate. Ce trebuia superbej Zoe se cetêscă, de-al de astea!? Colea „viața sfinților,“ apoi „Ben Hur“ un roman religios, dar eu nu știu ce tracteză. Pentru mine erau lucruri prea ruginite acestea.

Dar de aici în colo va fi altcum. Ne vom înduê amândouê esistențele din acestea lecturi sfinite și mângăitóre.

Colo în pod vor muceđi ideile espuse în frivolele romane, franceze și în scrierile ómenilor fără de D-đeu, cară îți repese tichna vieții, liniscea și pacea sufletului, iar în schimb nemic dar chiar nemic nu-ți pot da.

Vom lua la rënd cărțile scriitorilor cinstiți și buni, cară prin scrierile lor nu ațiță ci liniscesc simțemintele nóstre și când le vom sfinși, vom chema pe protectorele têu, pe teologul ce-l credeam așa de simplu mai nainte, îi vom cere sfatul și vom procura autori noi, cară cu scrierile lor n'au avut scopul de ași face nume strălucite în istoria ómenimei, ci de ași ferică generațiunile viitóre.

— Ce june de ómenie! ce manieri nobile! đise Melania oftând.

— Zoe o privi lung...

— Îți place de el Melanie?

— Cum ar putea se nu-mi placă un astfel de om?

— Zoe simți că inima încetă de a-i bate.

Melania se roși. Făcuse o mărturisire ce și însași șie-și numai, nu ar fi cutezat sê-și facă.

... Pe drum Silviu mulțamea lui D-đeu pentru succesul din aceea đă. El đicea: Dómne! cred că ađi ș'a recăscigat ceriul un suflet!... Dar gândul lui părea îndată a lua o altă direcțiune... Tiner cu suflet iubitor cu caracter cinstit, dar tiner fiind și mai presus de tot, om, începu a-și da sémă și de alte împrejurări.

Îi veni în minte cum sta ea în picioare, înaltă și răpitóre de frumșeă. Își reaminti acei ochi negri a Zoei, ochii ce păreau a conține o lume de dorințe ardetóre, aceea frunte albă ađi așa de senină și acel zimbet, ce-i înflori pe buze când đisese: „Cea mai fericită sum eu, căci m'ați împecat cu D-đeu...“ și simți un fior dureros de dulce, trecându-i prin tot trupul și pe urmă odichnindu-se la inimă.

June de 23 de ani, acest fior nu-l simțise încă. I-sê părea că se rumpe ceva din inima sa, cu cât se depărta de castel, și când privi extremitățile turnurețelor castelului ce dispăreau cu totul în depărtare, un oftat dureros de dulce umplu aerul imbalsămat de sară.

Silviu se cutremură. Se putea ôre? Se putea că în sfinșit și el se fie cuprins de simțemêntul care după cum đice Paulo de Montegara „e puterea puterilor și apare tocmai în minutul când omul se simte mai puternic și dispare numai odată cu el.“

O! da, se putea. Om era și el; purta în sên o inimă care bătea și simția, și acêsta inimă își cerea partea.

Șópte neînțelese erau încă șóptele ei ce e drept, dar ele documentau lui Silviu, că om fiind, vine vremea când caută se dai intrare în inimă celui mai puternic simțemênt: amorului.

Cine n'a iubit?... Cine n'a fost fericit și nefericit tot-odată. Cine n'a plâns plânsul fericirilor și cine nu s'a simțit renăscându-se, înălțându-se... ridicându-se peste nivoul normal când acest simțemênt i-a cupăins sufletul?!

Sfânta scriptură đice: „Episcopul se fie bărbat al unei muieră.“ Marile interese a sfintei biserică a adus cu sine, ca cei mai iluștri principii a ei a impus grandióșă sarcină unor preoți de a îmbrățișă sau celibatul, sau călugăria.

Acești ómenii alui D-đeu, cară simt în ei puterea de a lupta

cu succes în potriiva lor înșiși, acești apostoli mari, cari luând jugul lui Isus Christos simt puterea de a lupta chiar și împotriva curentului naturei, da, acei apostoli sunt adevărații aleși de D-zeu, când ei corăspund și dacă corespond întru tôte obligațiunei date.

În biserica noastră de rit grecesc rămasau praxa, dacă nu ca „Episcopul, se fie bărbat al unei muierii“ cel puțin preotul, care vrea, pôte se fie „bărbat al unei muierii.“

Iată-l dar pe Silviu ajuns să se gândescă și se le mediteze asupra acestor lucruri, aducându-și aminte de gingașa ființă ce i-a cuprins tötă ființa sa.

Și conclusiunea lui fu: ca el e destinat de D-zeu a alege partea a II-a adecă a se căsătorii.

Frumösă decisiune! mai ales la noi, la români.

Care clasă de ómenii, se gândea Silviu, a fost aceea carea a susținut și ridicat scumpa noastră nație, în decurs de vécuri întregi, dacă nu clasa preoților căsătorii?! Unde se mai află pe lume un popor, care are de a-și mulțami esistența sa bisericeii și preoților săi numai, ca poporul nostru? Cine óre mai are pe lume o misiune așa de grea, sfântă și înaltă ca preotul român căsătorit? care prin graiu și faptă-l conduce pe om la D-zeu, iar din familia sa crește ómenii inteligenti și bravi nației din care face parte.

Ómenii cu averi din sinul poporului nostru și lasă prunciul necrescuții preotul roman însé umblă zdrăntos adese ori, luptă cu cea mai négră séracie, dar nu desperéză nici-odată în lupta de a-și crește copiii.

Iată, medită Silviu, iată cărarea ce trebuie se apuc mai curund sau mai târziu.

Iată misiunea mea! Mie-mi trebuie luptă, luptă grea. Ca ne-căsătorit — e ușor — de tot ușor...

A mai trecut pe acolo o ființă, care stăpănită fiind tot de aceleaș porniri ca și Silviu, se gândea la frumösă Zoe: Generalul.

Dar ce mare deosebire între unul și celalalt.

Generalul se gândea la înmulțirea averii sale. Silviu regreta din suflet, căci ceea ce-i frământă gândurile și-i încălđesce inima, de ce óre e așa bogată?!

Generalul a vedut-o pe Zoe rece față cu durerile lumii, nepăsătoare și de o voință de fier și aceste calități; sau mai bine đis acestei scăderi erau virtuți în fața lui.

Silviu a vedut-o îndurătoare și blândă și inima lui sub influința unor ochi plini de milă s'a încălđit și deschis.

Cela da Zoei o inimă ce tresalta pentru cea din urmă óra.

Cesta îmbiă prima tresărire, prima schinteie ardătoare și curată a unui suflet, ce încălđit de rađele alor doi ochi, simția că se topesce și renasce tot de-odată.

Care trebuia se fie preferitul? Care o merită??

Vom vedea.

* * *

— Și đicți că și d-ta ai fost la castelul d-nei Ludovica M.? đicea generalul, Flaviu îmbiind o țigară tinérului Silviu, care conform promisiunei îi făcea visita.

— Da, imediat după d-vóstră. Am întelnit pe Melania rătăcind prin păduri, o am reconduș-o la castel și rugându-mé împreună cu ea, a obținut favorul d-șórei Zoe.

— De neesplicat! esclamá generalul, părea așa de neinduplecată în primul moment.

— Acesta a provenit și de acolo spectabile, că biata Melanie n'a avut pe nimenea să-i țină parte, și inima femeiască e de așa...

— Dar nu putu continua, generalul își increți sprâncéna și-l întrepruse brusc:

— Eram numai eu acolo, vrei d-ta se mé acuzi?

— Nu, d-le general... voiám numai se constatez; că după ce doi ne-am întreprus, inima femeiască s'a muiat și fetișóra a obținut aceea ce dorea, adecă: favorul d-șórei Zoe.

— Ce părere ai d-ta de d-șóra Zoe? întrebă generalul blând.

— Nu mé simt în drept a aduce judecată și a mé pronunța asupra d-șórei, totuș vé pot spune că eu așa crede, că nu e aceea ce se pare a fi, că are o inimă de aur, dar lectura și principiile în cari a fost crescută i-a format caracterul, care însé s'ar putea fórté ușor reforma sub influențe bune.

— D-ta esci un om tinér și ca atare neespert, reflectă generalul, încă nu-ți poți da séma chiar bine de ce e bun și réu, așa cum ómenii mai bétrâni și esperți o pot face acésta. Eu din contră admir fermitatea caracterului d-șórei Zoe.

— E vrednică de admirat fermitatea acésta, dar numai atunci când d-ș-ra Zoe e firmă în ceva bun și generos. Altcum nici decăt.

Generalul surise compătimitor. Silviu observă dar se făcuse că nu observă.

— Scii ce d-le Silviu? tocmai voiám se fac o visita d-șórei Zoe, vino cu mine. Mai fostai vre-odată pe acolo dela prima d-tale visita.

— Nu, n'am mai fost... N'aveam ce căuta.

— Ei bine, mergem améndoii.

— Bucuros!

Peste câteva minute erau pe drum. Generalul îmbrăcat după cea mai nóuă modă. Corp voinic, maniere de om al lumii. Silviu îmbrăcat modest din séma-afară înalt și debil pe lângă generalul. Manierele lui cam primitive... Băiat sănătos la suflet și trup dar fără nici o esperiență de a lumii mari.

Fură primiți cu mare bucurie la castel.

Viața ce se ducea acolo, de când Melania a fost primită, s'a schimbat cu totul.

Fericirea se cetea pe fețele tuturor. D-na Ludovica părea întinerită, incunjurată fiind de doué ființe cum erau Zoe și Melania, cari améndoué o serveau cu drag și o iubeau din tötă inima.

Fetele se iubeau imprumutat. Făceau preumblări, ceteau la olaltă și-și destăinuiau fericirile, dorințele și aspirațiunile. Servitori erau tractați uman și fiecare fericit își implinea afacerile sale.

Ce schimbare se esoperează, unde se sălășluesce D-zeu!... da, D-zeu!

Diminéta, la améđi și séra se điceau rugăciuni și Zoe cu caracterul ei de fier își imprima bine în memorie totdeuna cuvintele din „tatăl nostru: și ne iartă nouă păcatele noastre precum iertăm și noi greșiților nostri,“ și: „Ce ție nu-ți place, altuia nu face.“

Era decți concesivă, blândă și prevenitoare.

Generalul se miră la primirea sa de marea schimbare ce se esopéra în caracterul Zoei. Și nu-și putea esplica.

O! el nu scia că aici a conlucrat grația lui D-zeu la olaltă cu voința Zoei și unde dá D-zeu dar, acolo răsare binecuvéntare!

Atát generalul cât și Silviu fură primiți de d-na Ludovica.

Fetița alungată mai întâiu își odichnea mâna în mânilor Zoei și conversau.

Silviu suridea fericit, iar generalul gratula galant Zoei pentru marinimösă faptă ce a sevirișit.

— Nu mie mi-se cuvine gratularea d-le general. D-l Silviu are tot meritul.

— E drept încátva adause cu blândețe Melania, dar de n'ar fi fost aici o inimă așa de bună... și arată pe sânul Zoei, atunci zădarnice ar fi fost rugăciunile noastre... Așa e d-le Silviu.

— Fórté adevérat! Dar d-șóra Zoe vrea se fie modestă, și modestia e caracteristica sufletelor alese.

Melania îi mulțami prin o privire caldă. Zoe în mijlocul conversării ce se încinsă, privea pe furiș când spre general, când spre Silviu. Se părea că se luptă ceva întrénsa.

(Va urma.)

G. Simu.

Martirii dela Sebastia.

I.

In a Sebastiei piață

Loctiitorul Agricol,

Vestea, cu glas înalt, ostirii

Din al cetății larg ocol,

Porunca crudului Licin:

„Se pūară tot ce e creștin!“

Uimiți rămaseră Armenii;

Ear din al oastei lung șireag,

Frumoși, viteji ca însuși Marte

Ies patru-zeci vojnici' cu drag,

Și într'un glas, de fală plini,

Ei strigă toți: „Suntem creștini!“

Mirat stătut în loc Agricol,

Cu ochii țintă la eroi,

Apoi dîmbind u-le a milă

Și a batjocură: „Și voi?“

Le dîse, „Credeți în Isus

„Cel restignit. pre cruce sus?“

„Voi cari sunteți astăzi fala

„Intreg pământului armean,

„Purtând prin lume, peste mare,

„Mândria neamului roman,

„Puteți fi voi învățacei

„De-a urgisiților iudei?“

„Voi de a căror braț și arme

„Ați se cutrîmură barbarii,

„V'ntorceți inima și mintea

„Spre Capitolul cu Cesarii

„Nu spre Isusul din Calvar

„Cel mort cu mörte de tâlhar.“

„Pre voi v'astéptă doar viața

„De farmec plină, străluciri,

„Cununii de lauri, drept răsplată

„De vitejiă și măririi;

„Ear dacă rămâneți creștini,

„N'aveți decât cununii de spinii.“

„Și dacă ați jerfiți lui Joe

„Un chip de cîră, cât de mic,

„Stăpânitori v' fac pe mare....

„Și peste insuli v' ridic,

„Ca să gustați în mulțămire

„A vieții vöstre fericire.“

„Ér dacă neluând în sémă

„A mea poruncă înțeleptă,

„Veți rămânea creștini pe urmă

„Să știți că tot ce v' astéptă

„E numai umedul mormént!...“

„Acesta e al meu cuvént!...“

Cu pumnii strânși, privirea cruntă

S'opri acum loctiitorul

Nainte lor, cuprins de gróză

Sta inprejur întreg poporul,

Privind osteni 'n așteptare,

Cu milă și induioșare.

Dar ne'nfricați rămân ostașii

Și neclintiți ca mai'nainte,

Zimbînd ascultă ei cu toții

La păgănescile cuvinte,

Și'n fața lor așa de vie

Lucesce-o sfântă bucurie.

II.

Gerósa uópte să lăsase

Preste nemetii albi de nea,

Și cedrii s'auđeau cum sună

Trosnind de érna aspră, grea;

Ear crivețul mugea turbat

Și rece, dinspre Ararat.

Și apele-amuțind înghiață

Ear corbii amețesc în sbor

De ger. — În nópte singuri pleacă,

Cei patru-đeci de luptători,

La mörte aspră, de eroi,

În șiruri veseli, doi cu doi.

Și pe întinderea de ghiață

I'au fost oprit, în nópte, goi,

Dar mörtea nu-i mai înspăiméntă,

— Căci toți sunt bravi și toți eroi —

Ci veseli cînt'un imn ceresc

Isusului dumneđesc.

Ear gândurile lor spre ceruri

Se duc pe-a dorului aripă,

Și fericirea nesfîrșită

Părea c'o ved pentru o clipă;

Și după ea un mare, dor

Crescea în inimile lor.

III.

Scutit de frig, ședea de pază

Centurionul blând Flamin:

Privind în nóptea instelată

De lângă caldul său cămin,

Gândindu-se la cei ce mor

Cu drag pentru credința lor.

Și iată! că vedu deodată

Din cer cum valuri de lumină

Coborâ, intraurind martirii
Cu strălucirea lor senină.
Ear ingerii, în cor cântând,
Cumini de'nvingeri aducând.

Și de asupra fiecărui
Un ingeraș micuț stătut,
Dar numai la trei-deci și nouă
Dând cununii, — unuia nu.
Și minunat privea Flașin,
Acest tabloū mareș, divin.

Și nu putea se-și dee sēmă
Cum unul nu s'a 'ncununat
De ingeri; dar privind în noapte,
Veđu un om, cum legănat,
Cu pasul obosit și rar
Venea: fū singurul fugar!

Cu genele, de ghiatā prinse,
Cu trupul țapān, vineșit
De ger; — dar numai cāt ajunse
La casa caldā, în sfirșit,
Și jos, pe pēnda unui cort
Cādū fugarul, bietul, mort.

Mirat privi centurionul
La cel ce-acum a fost murit,
Apoi De-odatā aruncādu-și
Vesmēntul jos, fugi grăbit
Spre lac, la cei alalți, Flamin,
Strigānd: „ Ah! și eu sum creștin!“

IV.

Trecuse noptea rece, grea,
Și Agricol în dorī de di

Călare, și cu mers grăbit,
Cu mult alai la lac veni,
Și cum ajunse, abătut,
In loc el se opri, tăcut.

Si trist privi la cei muriți...
...Dar uite! unu-i încă viu;
Deschide-și înc'odatā ochii,
Din toți el mōre mai tārdu...
E cel mai mândru: Meliton,
Cel mai vitēz centurion.

Trist își plēcā acuma capul
Loçtiutorul Agrirol,
Prin mintea lui trecurā gânduri
De mōrte ca un negru stol,
Și dișe: ce păcat de voi
„Așa de tineri și eroi!“

Apoi lāsā ca se ridice
Soldații 'n grabā într'un șir
Cāte un rug înalt, din cedrū,
La fiecarele martir;
Și foc le-au dat, punēnd cu dor
Deasupra trupurilor lor.

Și cum se înalța în aer
Șin neguri țumul rotitor,
Cumini păreau cā se închiagā
Frumos de-asupra morților,
Apoi încet și pe recie
Păreau în zarea albastrie.

S'un glas numai, părea cā dulce
Se mai aușea cāntānd duios,
Un imn ceresc de mulțamitā
Și de mārire lui Christos;
S'asa misterios și lin
Suna refrenu-i: „Sum creștin!“

Enea Pop Bota.

MEMBRII ACADEMIEI FRANCIEL.

1. Tarul. — 2. Tarina. — 3. D. Felix Faure. — 4. Baron de Mohrenheim. — 5. Domnișora Vassilitsikoff. — 6. General Freederickz. — 7. Conte Vorousoff. — 8. General Tournier. — 9. General Richter. — 10. General de Boisdeffre. — 11. Amiral Gervais. — 12. Boissier. — 13. Legouvé. — 14. Sully Prudhomme. — 15. Marquis de Vogué. — 16. Hervé. — 17. Sardou. — 18. Gréard. — 19. H. de Bornier. — 20. Pierre Loti. — 21. J. Bertrand. — 22. Pailleron. — 23. Ducele de Broglie. — 24. De Freycinet. — 25. Coppée. — 26. Claretie. — 27. Halévy. — 28. Meilhac. — 29. Lemaitre. — 30. Conrele d'Haussonville. — 31. Sorel. — 32. Lavise. — 33. Rambaud. — 34. J.-M. Heredia. — 35. Hauotaux. — 36. Duăele d'Aumale. — 37. Cherbuliez. — 38. Ducele d'Audiffret. — 39. Mézières. — 40. Brunetière.

Româncă din jurul Sibiului.

Protopopul Moise Bocșan.

Bănatul — acest canaan românesc — a fost, ba este chiar până în ziua de azi, lăgănul celor mai multe familii inteligente române.

Acest cot de țară și cu deosebire Severinul este cuibul vulturului românesc. Nu puțin vulturii românești s'a luat sborul din frumoasa-le patrie în timpul celor cincisprezece ani din urmă a stăpânirii turcesci — în celelalte părți ale țării emancipate de sub jugul semilunei barbare. Unul dintre acești vulturii emigranți a fost și protopărintele Bocșenilor de azi.

Familia Bocșenilor este de origine din Bocșa-Română. Această familie a emigrat în Ungaria proprie prin suta XVII, la început a descălecat în orașul Arad, unde au și decretat cei patru frați că se vor numi Bocșani.

Imprejurările timpului de atunci a adus cu sine, ca după o scurtă petrecere la olaltă în Arad se imprășcie toți în toate părțile astfel unu a luat direcțiunea spre Szentes, altul spre Hatház al treilea a rămas în Arad; iar al patrulea s'a stabilit în comuna Cefa în com. Bihorului.

Din al patrulea descinde Moise Bocșan actualul protopop al Aradului.

Moise Bocșan s'a născut la anul 1824 Aprilie 1 în comuna Cefa (com. Bihor) din părinți economi Ioan Bocșan și Maria Balint de origine din comuna Ianoșda.

Studiile elementare și le-a început în Cefa în anul 1829 pre care le-a continuat în Oradea-mare, unde se strămutase parintele său, în urma loviturii ce primi prin mărtea soției sale Maria Balint.

Anul 1836 micul Moise absolvând clasa a III normală — după sistemul de atunci — a intrat în gimnasiul rom.-cath. din Oradea-mare. Apsolvând cu succes gimnasiul a continuat cursurile filosofice până la Anul 1846.

În anul 1846/47 s'a înscris în academia de drepturi, dar nu a continuat căci auzind că amicul său intim de piă memorie fostul Archiepp. și Metropolit Miron Romanul s'a dus la Arad pentru ascultarea cursurilor teologice, tinărul Moise Bocșan înclinând a fi cu el ori unde, ba mai fiind înasprită acesta înclineciune a sa și de o epistolă a secretariului consistorial Demetriu Antonoviciu numai decât a plecat la Arad, unde împreună cu numitul metrop. a urmat ascultarea cursurilor teologice.

Anul 1848 sub cele mai critice împrejurări, au absolvat amândoi cursurile teologice. Moisa Bocșan, numai decât după apsolvarea teologiei — la sfatul eppului Gerasim Rațiu — s'a căsătorit cu ficia parochului din Micherechiu; — jurist abs. și fost predicator în provincia Debreținului — Vasile Rocsin de Roksziny, — Iuliana de Roksziny. În acelaș an a fost apoi hirotonit întru diacon, în Arad; iar în 1849 la 14/26 Martie întru preot — înse acum în comuna Cuvin, unde s'a fost strămutat eppul domiciliul în urma revoluțiunii unguresci — cu titlul de capelan protoprestbiteral în comuna Curticiu.

La anul 1849 congresul ținut în Chisineu (Kisjenő) a suspins activitatea administrativă a eppului — denumindu-se vicar. În acesta calitate a servit Moise Bocșan până la 1862, când i-sau dat titlul de adm. parochial și tot în acel an eppul Procopiu Ivacicoviciu al Aradului — mai pe urmă patriarh sârbesc în Karlovez — la promovat de paroch, provedându-l cu singhelia; instalat fiind în 12/24 Noiembrie 1862 prin protppul Petru Chirilescu al Chișineului!

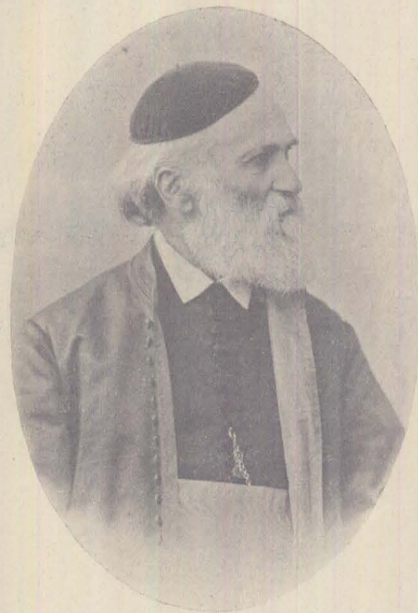
În anul 1866 a devenit asesor consistorial și distins cu briu roșiu. La 1870 a fost ales ca deputat în congresul național bisericesc, și tot în acel an a fost, ales de congres ca asesor metropolitan în senatul strins bisericesc. La anul 1871 tractul Chișineului la ales de rectificator al cărților funduare, iar eppul P. Ivacicoviciu l'a denumit plenipotențiat al său în cauza despărțirilor de cătră sârbi în tractul Aradului.

La anul 1873 a fost ales deputat în sinodul eparchial. La 1881 luna Ianuarie a fost denumit de adm. protopopesc — prin eppul Ioan Mețianu azi metropolitul rom. gr.-or. din Ungaria și Transilvania în care calitate a servit până la anul 1885 când sinod. protopopesc al tractului Arad, sub conducerea protosincelului Iosif Goldiș azi eppul Aradului — la ales de protopop cu 49 voturi contra 3. (trei.)

În calitate acesta septegenariul protopop Moise Bocșan servește până în ziua de azi, dezvoltând cea mai rodnică activitate atât în cele administrative bisericesci, cât și în afacerile instrucțiunii școlare în calitate sa de inspector școlar confesional.

Esteriorul său plăcut, ținuta sa demnă și caracterul său blând, îl fac amabil nu numai omenilor, ci chiar și copiilor. Cautătura blândă și mâna sa bogată — cu cei lipsiți — de multe ori îl făcea să nu pôtă intra în biserică de mulțimea săracilor.

Protopopul Moise Bocșan, nu este superiorul îngâmfat al tractului său, el este părintele sfătuitor, este idolul învățătorilor care îl iubesc și îi iubesc din tot sufletul său, necasurile ce le întâmpina învățătorii săi îi procura disgust și nelinise — iar fericirea aceloră este mângăierea sa, tot asemenea stă lucrul și cu preoții săi, care tocmai din cauza prea marelui sincerității se află unii pigmei care îi fac supărări, onore excepțiunilor!

Protopopul Moise Bocșan.

Grigea școlii, fericirea și vrednicia învățătorilor săi — este viața sa. Etă cum își implinesce Moise Bocșan chemarea sa la anul 1897 unul dintre învățătorii săi a părăsit școla confesională trecând la cea comunală cu acesta ocaziune a reportat consist. diecesan următoarele: „Nu-mi comunică trecerea dela noi eminentul învățător nici oficios — nici privat, și despre „motivele trecerii lui — nu sum informat... Eu însă cunoscându-i caracterul său esemplar, conduita eminent morală, și acurâteață oficiului său am să deduc — ca dela locul său natal mari motive au trebuit să-l scotă și încă se-l tragă la o școla comunală! Pe așa un învățător tare necesari și în școla și și în aceea comună! Noi ar trebui venerabile Consistoriu ca să fim acum tare precauți și la salarele învățătoresci se nu să reducă acelea odată sistemisate, (fiindcă tocmai în aceea comună de unde s'a dus respectivul. s'a întâmplat reducerea salarului și încă și la alte împrejurări ca se nu să ingreune ci ușoreze starea învățătorilor nostri: căci atunci ușor ne vor părăsi.“ Din acesta iconă fidelă a sufletului său se deduce interesul cel pôtă față de școle și învățătorii săi, de aici apoi se esplică: iubirea, stima și venerațiunea

invătătorilor față de septegenariul lor inspector scol. confesional exprimată pururea în cuvintele: „taica Moise.“

Mult îl caracterisează și vorbirile de instalare a invătătorilor din tractul seu, exprimate în cuvintele: „Relativ la ținuta ce ai să observeți pe terenul politic-național, eu doresc și poftesc să fii patriot credincios și naționalist probat; bărbat de încredere și serios! — Pe terenul social: circumspect, precaut și cu multă rezervă. Acésta o pretinde spiritul timpului în care trăim.“

Activitatea literară a protopopului Moise Bocșan se estinde între anii 1850—1880 colaborând și corespondând mai cu toate foile politice cum sunt: „Gazeta Transilvaniei,“ „Tribuna,“ „Concordia,“ „Amicul școlii,“ „Federațiunea“ și cu deosebire la „Amvonul“ redactat de Popfiu. Ca om cărui nu ia plăcut a să mândri înaintea altora nici când, nu a scris sub numele propriu ci sub

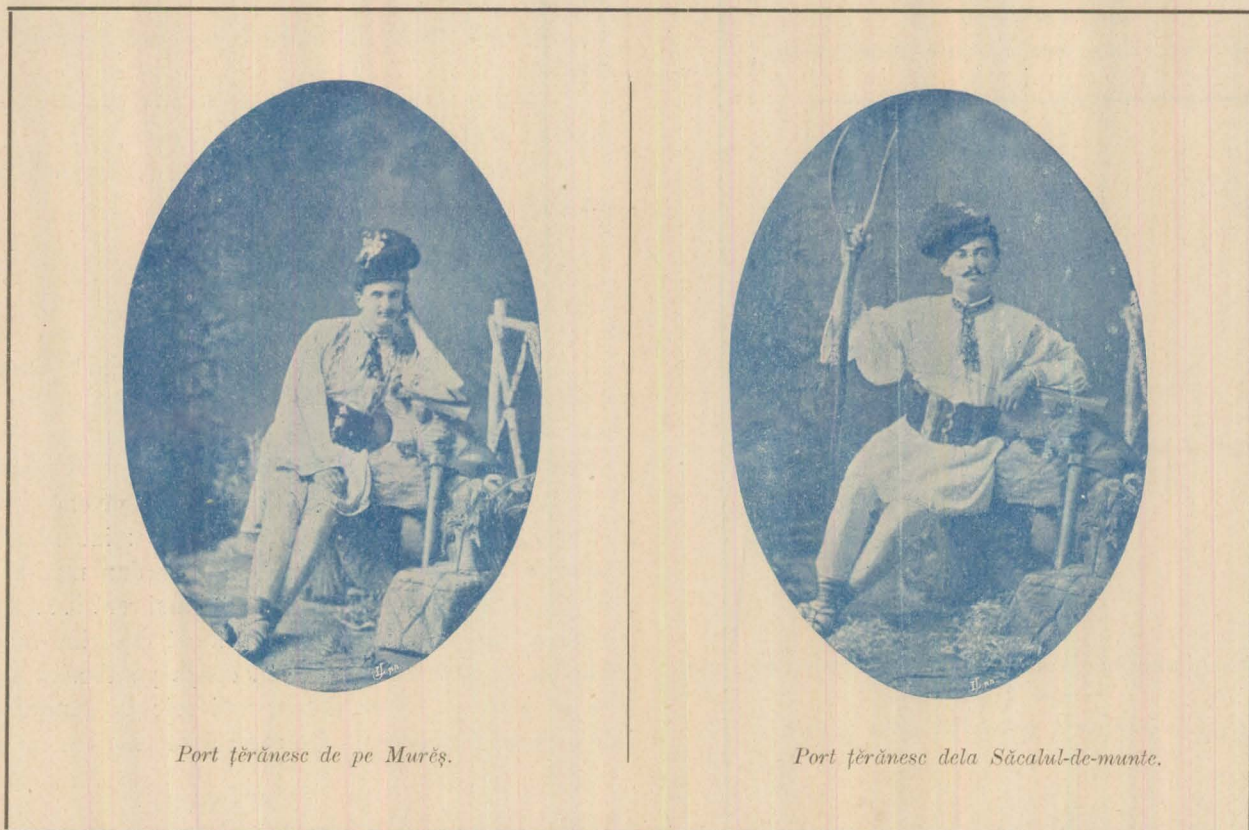
pseudonimele: „Bihorénul,“ „Competentele,“ „Senex,“ „Bătrînul protopop,“ „Foofex,“ „Audax“ etc.

Din fericitei căsătorii cu Iuliana Rocsin de Roksziny care încă e în viață, are șapte descendenți anume:

1. Catarina mărit. Paguba jud. reg. în Arad.
2. Hermina vęd. Ignat fost adv. în Beiuș.
3. Teresia Silvia mărit. Ceontea prof. prep. în Arad.
4. Aurelia mărit. Lazarin avocat în Iași (România).
5. Sever protopretor în cercul Pâncota.
6. Silvia mărit. Abrudan jud. reg. în Biserica-Albă.
7. Iulia vęd. Pinter fost paroch în Curticiu.

Eu din parte-mi îi doresc se trăiască încă mulți și fericiți ani, spre bucuria noastră celor ce-l cunoscem și a întreg némului românesc.

D. V.

Port țărănesc de pe Murăș.

Port țărănesc dela Săcalul-de-munte.

Epigrame.

Unui naționalist.

Promiteai că pentru nemu-ți face-vei ori ce jertfiri
Și în loc să-ți ții *cuvântul* faci mai mult: tu ții — *vorbiră*.

Lui S.

Ești nedrept față de Milo! promisiunea-și se n'o țină?
Nu, el *ține* ce promite nici cu'n preț n'o dă din mână.

Poesie și prosă.

„D'apururi port iubito chipu-ți pe inimă aici la pept...“
Cu foc o ție și i-l scóte din buzunarul — din drept.

Hotelierului A.

Că vinurile tale sunt tari e constatat!
Cum nu, când erî în vale *trei mori* înc'au mânăat?!

Unui popă.

Om ca el de sfânt în lume se tot cereți nu vei afla...
Diua 'ntregă greu postesce *când nu are ce mânca*.

Poetului X.

Și-au apărut a mele versuri, te laudî cu fală lumii,
Dar uitî se spui c'au apărut în posta — redacțiunii.

I. S.

CARACTERUL.

— Comedie originală în un act. —

Töte drepturile rezervate. Reproducerea interzisă.
Dreptul de reprezentare e a se cere dela autor
(Cluj, piața Széchenyi 23.)

PERSÓNELE :

Smârdan, banchier.
Ion, contabil-șef la Smârdan.
Florica, sora lui Ion.
Gherasim, amicul lui Ion.
Elena, amica Floricei.
Maria, servitoare bătrână la Ion.

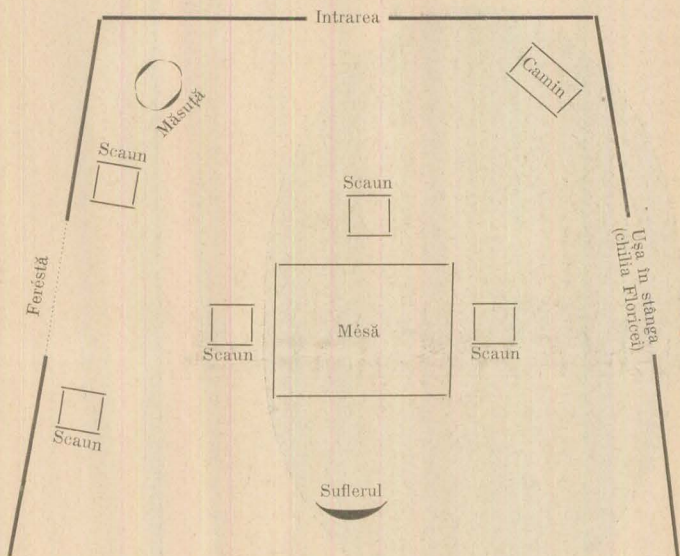
*

Timpul : present.

*

Scena reprezintă :

O chilie în locuința lui Ion, aranjată după planul următor :

Intregindu-se cu aranjamente de chipuri, flori, tapete, etc. etc.

In dreapta și în stânga e a se lua dela actori.

SCENA I.

Maria, Elena.

Maria: (La ridicarea cortinei scerge masa, scaunele etc. de prav.)

Elena: (Ese din chilia Floricei, vorbește stând în ușa din stânga) ... Servus! ... La revedere! ... (intrând pe deplin cătră Maria.) ... Noroc și bine, lele Marie! ...

Maria: (bătrânesce) D-șeu se-ți ajute d-șoră! D'apoi când mai vii pe la noi? ... Hei! Hei! ... Cum trece vremea! Par'că erăi erați amândouă copile mititele ... și, acum iacătă-le, ele au crescut și eu am scăzut (arată semnul imbulditului de bătrânețe) ... Dar așa-i ursita omului ... Ce se-i faci! ...

Elena: (se apropie de ea) Auđi lele Marie! ... Se te întreb cevaș! ... D'apoi ce-i cu florica? ... S'a stricat tângul cu Smârdanu? ... nu prea vine pe aici! ...

Maria: (făcând din umeri) Mai scie și D-șeu! ... E drept, că când era mai sërăcuț venea mai des și credeai, că o dragoste atât de mare ca a lui, nu se pöte se mai aibă și sfârșit! ... Dar paremi-se s'a fost pornit prea, prea! ... Apoi scii dicala: nu-i suiș fără coboriș, a luat'o prea cu fuga și așa se vede s'a ostenit prea iute! ... Dar destul de rău face, destul de rău ... căci șeu dic, fată mai bună și mai blândă nu găsești în țara asta ...

Elena: (cu curiositate) D'apoi Ion ce fel de frate e, că nu-l ia la dare de sémă pe necredinciosul? ...

Maria: (pe cugete — după o mică paușă) Hm! ... Hm! ... Așa-i, așa-i ... Dar scii draga mea, fόμεa e mare dómna, apoi d-șorul nost nu l'ar agrăi pe Smârdan pentru cât bun îi în lume. Altcum îi și stăpân, dar afară de aceea el totdeuna așa ne dice: „dați-i pace, nu vă sfârmați; ce-i a nost nu vom perde, ce nu-i a nost nu-i de poftit!”

Elena: Hm! Șodă istorie ... (aparte cătră public) ... Până a fost un funcționar la bancă îi făcea frumosul și-i promitea că o va lua! ... Acum? ... De când a eređit dela un unchiu al șeu din Brașov o sumedenie de banți și și-a deschis banca proprie? ... numai din când în când îl veđi pe la Florica ... Sermana de ea! ... Nu se-l deie afară! Nu se-l ia la răspundere! Nu-i pöveste! ... ea-l primesce tot așa de afabil, tot așa de bine ca și până acum, baremi destul de vedit e, că nu o mai iubesc! ... Mě mir că pe Ion îl mai sufere în biroul șeu ca contabil ... Ei, ei, se mai cređi bărbaților? ... nici baremi cât e negru sub unghie! ...

Maria: (carea într'acésta a mai scers de prav mobilele) ... Auđi d-șoră! D'apoi cu a d-tale cum stai? ...

Elena: (tresare apoi repede) ... Ei lasă lele Marie! ... Rěmăi cu D-șeu ... (ese prin mijloc.)

SCENA II.

Maria.

Maria: (se uită pe ferestă după ea) Hm! Cum sunt fetele din ăiuva de ađi! În vremurile mele nu mergea trěba așa! ... Acum? tóte s'au strěmutat. Iacă-te! Elena se miră de Florică nóstră că a a lăsat-o Smârdan și uite colo ... (arată cu degetul pe ferestă, afară) ... mândrul ei de cavaler trece pe lângă ea și se face a nu o vedea! ... (se întöree în mijloc) Dar pe mine nime nu mă pöte îmběta cu apă rece! ... Dacă lui Smârdan nu i-ar fi de florica ... atunci ce caută la noi, fie chiar și mai rar?! ... Apoi .. hei, hei ... ochii lui așa vorbește de vedit, încât pe mine nu mă pot ei amăgi. Nu, nu se pöte se nu o aibă dragă pe Florica nóstră! Nu! aceea nu se pöte! ... Fără dracul mai scie ce gânduri îl bat pe Smârdan. Numai el scie ... De când îl cunose tot cu politică a fost ...

SCENA III.

Maria, Florica.

Florica: (cu ochii plânși, vine din chilia ei) Lele Marie, dute la prăvălie și adu făină, ne întărđiem cu mănecarea ...

Maria: Bine, d-șoră, bine ... (ésă în stânga.)

SCENA IV.

Florica singură.

Florica: (se apropie de ferestă) Dómne! Dómne! Óre ce păcat mare am putut eu comite, de nu sum dómna de amorul aceluia, pe care nu-l pot uita, de cătră care inima mea nu se pöte despărți? Óre ce e cauza recei sale? ... Sermanele de noi ... numai orfană se nu fii ... Și poetul ne spune:

Amară e viața
Amară suferința
Când cineva iubesc
Dar nu este iubit ...

Dar eu, sermana, ce se dic ... Până era coleg cu bunul meu frate nu era Duminecă se nu fie la noi ... atăta blândă, atăta atențiune ... jurământul șeu de amor etern ... repetat de atătea ori ... of! sunt tot atătea suvenirii dulei, cari ađi sunt cel mai grozav venin pentru inima mea necăjită ... căci de când a ajuns la banți ...

numai când și când îl mai vezi pe la noi și... dacă-i aici... recelă nespună... Oh! Oh! D-zeule! Ascultă-mă Dómne și dă-mi putere se pot suporta acest chin... (plânge)

SCENA V.

Florica, Ion, Gherasim.

Ion: (intră prin mijloc.)

Gherasim: (intră prin mijloc.)

Gherasim: (fără a observa, că Florica a plâns) Bună ziua d-șoră Florică!... Imi permiti, că cu ocaziunea zilei de mâne se vă gratulez...

Florica: (tresare, spăriată și surprinsă) La ce-mi gratulezi d-le Gherasim?... La ce?...

Gherasim: Ei! Ei! Dór mâne ți-e ziua onomastică!

Florica: (desilusionată) Ah!... Nicî că-mi fugea prin minte! Mulțumesc d-le Gherasim! Ei, poftim ocupă loc... (cătră Ion) Da cu tine ce s'a întâmplat?... Escî alb ca păretele, cređi că acum ai eșit din mormânt!

Ion: (se aruncă desperat pe scaunul din drépta) Ah, soro dragă, unde începe riul de cu dorî, acolo rămâne și de mas. Așa se vede că în lumea de acum omul sêrac nu mai are valóre...

Gherasim: (se aședă pe scaunul din stânga la mész)

Florica: (se aședă pe scaunul din mijloc.)

Gherasim: S'au mai bine đis, ómeniî cu banî sunt fudulî peste măsură și nerecunoscători...

Florica: (intrerumpându-l) Ei bine, spuneți-mî și mie ce s'a întâmplat?...

Ion: (cu capul răđimat pe mână, supêrat și desperat) Iacá dragă, ce: Ađi diminéță... ca de comun merg la fratele Smârdan în birou și-mî scot léfa... vream rogute sê-ți cumpăr ceva cadou pentru ziua de mână... El mă primesce rece, imî numêrá baniî și-mî đice următórele vorbe: „D-l meu, după ce în timpul din urmă escî mereu distras, după ce nu mai lucrî cu acelaș zel ca mai naînte, veî putea judeca însuți, că aceste sunt împrejurări carî nu se pot unî cu mersul regulat al unei băncî cu renume, cum e banca mea. După ce eu m'am hotărît, că în timpul proxim o se mē insor...”

Biserica Templierilor din Luz.

Florica: (tresare, își duce mâna la inimă) Se însoră!... Ah!... Ah!... (își plécă capul jos și ascultă supêrată)

Ion: „Prin urmare nu voiu dispune de atât timp liber ca acum: îți aduc la cunoștință, că eu ziua de ađi escî dimis din postul ocupat de d-ta până acum, după ce acel post cu ziua de mâne va fi ocupat de noul meu companist...” Eu, ce se fac, mă uitai la el cu ochiî plini de lacrămî și convingându-mă că nu face glumă, mă sculai și mulțamindu-i de bunăvoința arêtată până acum îi ceru-i scuze pentru eventualele negligări ce așî fi comis, dar despre carî eu nu am scire, imî luai pâlăria și cu pași de somnambulist eși-i afară!... Ce era se încep... Luai stradele de-a rëndul... bătui la mai multe uși cercând post, dară până acum fără rezultat...

Florica: (acoperindu-și fața cu mâinile începe a plânge)

(Scena se întunecă — înserează)

Gherasim: Frate Ioane! Nu ți-am spus eu și mai înainte că Smârdan, amicul têu cel bun, de când a ajuns la banî, este un om miserabil, un om, care pentru a câștiga parale ar fi în stare a-și vinde părințiî, legea și moșia!... Nu-e el om de nimică?

Mai întâiu pórta de nas pe soră-ta la urmă, fără leac de causă, îți arată ție ușa?!...

Ion: (intrerumpându-l) Nu! El a fost totdeua om de omenie și acela rămâne!... Pe sora mea a lăsat'o... Fie! Ea e fată sermană, el e om bogat... noi nu ne întindem unde nu ne e locul... apoi scim și răbda...

Gherasim: Bah! Escî un om môle. Ce-ți spun eu; Smârdan e un om fără caracter, un tiran...

Ion: (face semn cu mâna) Destul! În casa mea nu sufer se ofensezi pe ael om, care mie în trecut nu mi-a făcut nicî un réu. Eu i-am fost ampoiatiul sêu, nu fu mulțamit cu munca mea ce i-am presta'o, îi stătu decî în drept a mă dimitte fără a-mî da sémă că ce am greșit. Cât timp am fost aplicat la el, a tractat cu mine prietinesce; prin urmare nu sufer se-l ofensezi, deși noi, fără a ne putea da sémă, că pentru ce am primit acu o nouă și póte și mai gravă lovitură din partea lui!

Florica: (scergându-și ochiî) Drept ai Ioane! E greu a porunci inimiei înflăcărare, precum e greu a potoli vâpaia focului arđend... dar noi nu avem a-i îputa nimic... El e stăpân peste sine, facă

ce va voi... D-Ńeu e sus, vede, Ńi sum sigură, că nu ne va lăsa nică pe noi... Apoi eu!... tac Ńi răbd!

SCENA VI.

Cei de sus. Maria.

Maria: (vine din stânga, aduce o luminare aprinsă Ńi o pune pe mėsă) Bună sėra domniŃor!... Bună sėra!... (vede pe Ion supărat) Ei, ei, da cu d-ta ce-i?...

Gherasim: Ce se fie! Prietinelu seu Smărdan i-a dat drumul! Veđi omul cel cinstit, cum Ńi-a omenit prietinelu!?!

Maria: (cu nedumerire) Hm!... Mare lucru!... Dar eu par'că nu cred! Ei! (iŃi bate fruntea) Este aici minte... Nu mē puteđi pe mine nebuni cu una cu dōue...

Ion: Ce-i drept nu-i minciună, lele Marie. Fratele Gherasim spune adevėrul!... Smărdan mi-a dat dimisia.

Maria: Ńi totuŃi nu cred!... Nu cred Ńi nu cred!... nu cred (ese.)

SCENA VII.

Ion, Gherasim, Florica.

Gherasim: (seulându-se) AŃa se vede, aici cu stăpăni, cu servitoră prețuesc pe acel om, care promite surorēi, că o va lua de nevastă Ńi nu mai vine pe la ea; promite fratelui că-i va asigura

viitorul Ńi-l scōte din post!... Ei bine, dacă vouē aceste fapte vi-s bine venite, se vė fie de bine!... D-Ńoră, mē recomănd! Servus Ioane!

Ion: (asemenea se scōlă Ńi-Ńi ea pălăria) Repet frate, în ce privește caracterul sėu, nu sufer nică o iotă contra lui. Om de omenie a fost, aeela e Ńi astăđi Ńi inaintea nōtră acela rēmăne Ńi pe venitor. Că Ńi-a schimbat vederile, aceea e afacerea sa! nu avem îndreptățirea a ne mesteca în lucruri cari nu se țin de noi... Te petrec puțin Ńi eu, căci mē dōre nițel capul!... (ambii ies prin mijloc.)

SCENA VIII.

Florica.

Florica: (după ce i-a petrecut până la uŃă, se rađimă de mėsă cu fața cătră public...) Se 'nsoră!... Postul fratelui meu il ocupă noul seu companist... Oh! Vai de cel serac... Vai de inimiōra mea!... ce fericită eram eu când era el credincios... se înțelege... atunci era om serac... Cu cătă atentiune Ńi gingăŃie era față de mine n'ar fi trecut el marginile bunei cuviințe pentru căt bun e în lume... Acum?... pare schimbat, de patru sėptēmăni nu a fost la noi... Ńi pare aŃa de rece... mē privește lung... urmăreŃe cu privirea sa scrutătōre tōte miŃcările ce fac Ńi nu dice nimic... Nu-l pricep, dar aŃa se vede amorul cel inflăcărāt a dispărut Ńi în locul focului de astăđi, a rēmăas ghiață nesimțitōre... Dar ce se faci, D-Ńeu scie ce face!

Fermă-model.

...El nu ne va lăsa pe noi sermanii, ne va ajuta Ńi acum a putea suporta aceste lovituri... Bine dice Ion...

SCENA IX.

Florica, Smărdan.

Smărdan: (intră prin mijloc fără a fi observat de Florica; rēmăne în uŃă Ńi ascultă.)

Florica: (continuă fără a Ńci, că Smărdan e în chilie) ... El face ce vrea; e stăpân atât pe inima căt Ńi pe punga sa; noi nu avem drept a spera nimic... Iar eu!... E greu, dar ce se faci... AŃa-i...

Smărdan: (întrerupēnd-o cu politețe, dar rece) Bună sėra d-Ńoră Florică...

Florica: (spăriată sare sus...) Ah! Ah! D-l Smărdan!... Bună sėra!...

Smărdan: Se scuzađi, că aŃa tărđiu vin a vė conturba, dar aŃi avea încă nescarī afacerī cam repede din birou (iŃi depune pălăria pe măsuta din drēpta.)

Florica: (uimită) AŃa cred d-le Smărdan, fiecare pasager care are paŃaportul în buzunar, se grăbesce a porni căt mai îngrabă, căci...

Smărdan: (uimit o întrerupe) ... Cum, d-ta deja Ńci ce am avut cu Ion?...

Florica: Se 'nțelege, noi unul față de celalalt nu ascundem nimic! (șede pe scaunul din drēpta la mėsă.)

Smărdan: AŃa!... (se plimbă cu capul plecat prin chiliă) ... E în adevėr lucru fōrte frumos între frađi... fōrte frumos... (oprinde-se) ... Dar Ion unde-i? AŃi avea ceva de vorbit cu el???!

Florica: S'a dus puțin la plimbare... Se plāngea că-l dōre capul... Petrecuse pe Gherasim...

Ion: Gherasim a fost aici?

Florica: Da! Mai adiniōră eșiseră ambii!...

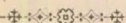
Smărdan: (venind inaintea publicului — aparte) AŃa se vede Ńi-a împlinit bine misia de a ajuns Ńi aici! (tare) ... Dar pōte nu va întărđia mult?... Nu prea am timp de perdut...

Florica: Cred că îndată o fi aici, nu prea are obiceiul a absenta sėra... Apoi prea ușor cred, că chiar sările iđi sunt acum fōrte prețioŃe... Căci... (se opreŃe, ca Ńi cum nu ar putea continua.)

Smărdan: Hm! (a parte) O inimă nobilă, un caracter firm! Nu vrea se mē atingă cu nimic!... (tare) După cum o iei. Fiecare om iŃi scie afacerile sale... Dar d-ta cu ce te mai ocupi sėra?

(Va urma.)

I. Nițu Pop.

Gratomanie.

Cetitorii acestei reviste vor cugeta: „ce vrea omul acesta cu bazaconii de aceste?” și cetind titlul de sus, nu fără cauză.

Dar pot fi liniștiți.

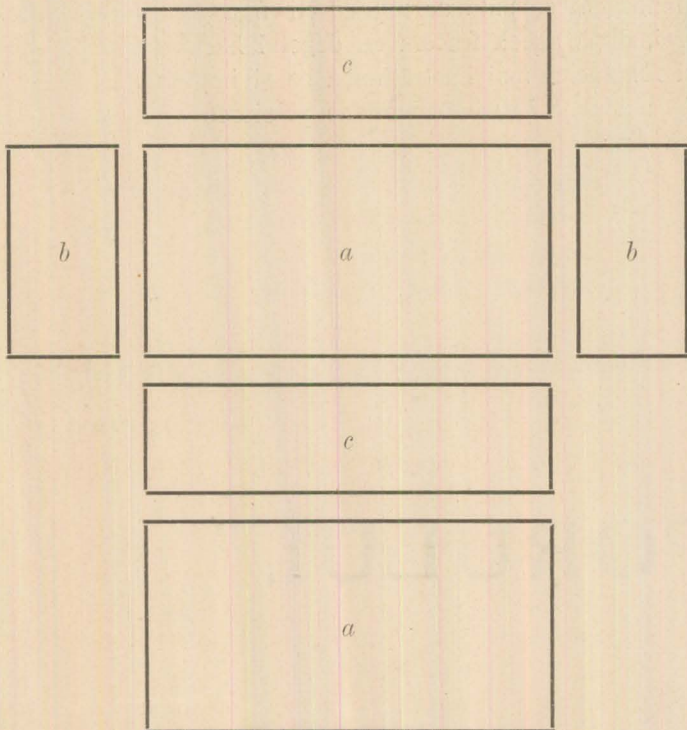
E vorba de un lucru ușor, pentru orî care diletant prea ușor de executat, obținînd rezultate în adevăr frapante.

Se luăm deci un exemplu: Urmînd și noi *modei*, adunăm „cărți postale cu vederi” sau după terminul nou introdus, dar nu prea corîspundător: adunăm *ilustrate!* (?) —

Ne abatem însă dela obiceiul aprîpe general, a le aranja în „album” ci voim a le aședa în o *cutie frumîsă acomodată*.

Mergem în o sticlărie, ne comandăm sticlă de 3—4 eventual 4—5 milim. grosime și lăsăm se ne taie următoarele table:

a) Două table de 15 cm. lungi 10 cm. lățime; b) două table de 10 cm. lungime 5 cm. lățime; c) două table de 15 cm. lungime 5 cm. lățime.

Șema alăturată ne arată menirea unei fiecăreia dintre tablele tăiate. Avem adevă patru laturî (*b c b c*), un fond (*a*) și un coperiș (*a*).

Cu ajutorul „*gratomaniei*” suntem în stare a da cutiei noastre o înfățișare ca și cum păreții ar fi sculptați în argint și lipiți pe table de sticlă neagră.

Procedura e următoarea:

Curățim tablele bine, apoi ne pregătim un lack după următorul recept:

Asfalt-lack	10 părți
Frankfurter-Schwarz	50 „
Oleu sicativ brun	50 „

mestecate bine la olaltă. Cu acest lack ungem cu ajutorul unui penei tablele de sticlă, dar numai câte pe una lature (nu pe ambe părțile!) Lackul trebuie obdus se fie cam subțirel și pe cât e posibil trebuie se impedecăm formarea beșicuțelor de aer, până când lackul nu a început a se usca.

După ce am obdus tîte tablele pe câte o lature, le punem să se usuce. (Ceea ce se întimplă în câteva ore).

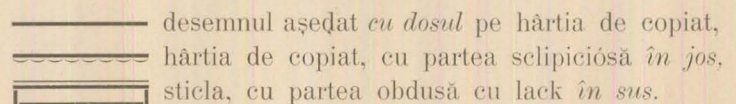
După acesta alegem un desen acomodat d. e. pentru laturî (*b b*) câte o ghirlandă, pentru laturile mai scurte (*c c*) aceeași ghirlandă dar acomodată lungimei; pentru coperiș un buchet.

De sine se întelege, că la început avem se alegem ornamente simple.

Desemnul ales îl decopiem pe acea parte a sticlei, care e obdusă cu lack.

Copierea desenului se întimplă cu întrebuintarea „hârtiei de copiat” (indigo-papier, blau-copier-papier.¹⁾ Acesta are o lature albastră sclipicioasă și alta surie dar fără lustru.

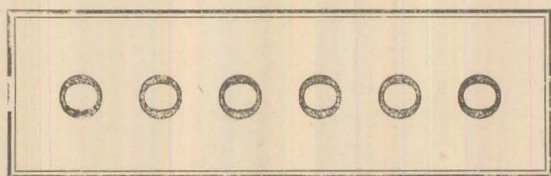
Aședăm hârtia de copiat cu fața sclipicioasă cătră sticla obdusă cu lack; punem apoi pe dînsa desenul și cu o cerusă percurgem liniile desenului. Ridicînd desenul și hârtia de copiat, vom vedea că desenul este decopiat pe sticlă cu linii albastre. De cumva liniile albastre nu-s pe sticlă, atunci ne uităm pe dosul desenului și le vom afla acolo; un semn, că hârtia de copiat nu a fost aședată cu partea sclipicioasă cătră sticlă ci cătră dosul desenului, ceea ce e o erîre. Trebuie deci se fim cu atențiune la aședarea acestora, urmînd următoarea șemă:

Dacă voim se împodobim coperișul cu un monogram, atunci se nu uităm că acesta trebuie desemnat întors.

După ce desenul e copiat, luăm o tablă și o aședăm pe mîsa acoperită cu o bucată de pînză albă astfel, că partea desemnată se fie de-asupra.

Cu un cuțit cu vîrf bine ascuțit percurgem liniile (contûrile) desenului și din acele părți ale acestuia, carî voim se le avem în colîrea argîntului d. e. în figura dela vale cereurile negre:

¹⁾ Cine nu vrea a-și cumpăra hârtie de copiat, sau pîte nu capătă; și-o pîte pregăti singur, în modul prescris mai la vale între receptre.

radem afară lackul, fiind cu atențiune, ca nu cumva se trecem peste conturile desenului sau apăsând prea tare se spargem sticla. Dacă totuși am greșit ceva, atunci cu un penel *fin* coregem erorile cu lackul de mai sus.

Dacă am gătat cu acesta și am curățit bine acele părți cari acum sunt transparente, luăm o colă de *staniol* (hârtie arginție) o tăiem corespunzător *tablei* de sticlă și o punem pe partea obdusă cu lack. Intorcând acum tabla de sticlă astfel pregătită și uitându-ne la aceea parte, carea nu e obdusă cu lack, vom afla că ghirlanda ni-se arată ca și cum ar fi de argint.

Tablele astfel lucrate le lipim la olaltă în forma de cutie cu hârtie, piele sau pânză și cutia în adevăr frumoasă, e gata.

Pe din lăuntru o obducem cu hârtie fină albă sau colorată (după gust) ca se acoperim și înțepenim staniolul.

Pe această cale putem face tase de măsă, table de șach, firme, etc. etc.

Nițu.

Recepte.

Firnis pentru lemn de brad.

O vâpselă bună pentru lemn de brad sau altfel de lemn în colóre albă se pregătesce în modul următor:

Schellack	100 gr.
Sandarac	50 „
Colophonium	50 „
Camphor	16 ² / ₃ „

sdrobite fin le punem în

Alcohol	666 ² / ₃ gr.
-------------------	-------------------------------------

scuturându-le la olaltă bine. Dacă vremea e căldurosă în 2—3 zile acestea s'au topit și firnisul se poate întrebuința.

Mobilele sau obiectele ce voim a obduce cu acesta trebuie se le frecăm bine cu oleu și apoi *în sôre* sau *la căldură*, (dar la recelă nici la un cas) ungem subțirel cu firnisul descris. După 2 ore ungem a doua oară și după alte 2 ore, ungem pentru ultima dată același obiect. Lustrul obținut e frumos și durabil.

(Fd—be.)

Hârtie de copiat (Indigo.)

Se pregătesce în modul cel mai ușor precum urmază:

Luăm *colórea pulverisată*, (aici putem folosi pentru colórea *albastră*, [care e cea mai obicînuită] așa numitul *Berliner blau*, *albastrélă* în formă de globuri, cum se vinde în prăvălii; pentru colórea roșie *Pariser roth* și așa mai departe), o mestecăm cu

unsóre de porc și o frecăm până s'a mestecat bine; luând sémă că unsóre se nu fie prea multă ci numai puțințea. Cu aceasta unsóre (acum vênătă *întunecată*) ungem o colă (sau mai multe) de hârtie, o lăsăm *să se usuce bine* și hârtia de copiat e gata.

(Nițu.)

Vics (lustru) rapid.

Un vics bun, cu care ungând păpușii sau cismele, capătă la moment un lustru frumos asemenea cu lackul, se pregătesce în modul următor: În 11 decilitre spirt de 80% topim 200 grame schellack, acesta îl punem în 75 gr. terpenin francez (fluid) și apoi adaugem 2¹/₂ gr. unigrosim.

(Chim.)

Petroleu fără miros.

Se amestecă 100 grame de clorură de zinc cu patru litruri petrol, se bate bine și iute apoi se tórnă acest amestec într'un vas cuprinzând var nestâns, se agită repede până se amestecă bine. Se lasă a se depune și ai un produs absolut fără miros, după cum afirmă *La Nature*.

Mijloc simplu de a trage ilustrațiunii pe tot felul de lemn.

Ilustrațiunii imprimate sau mai bine litografate pe hârtie pu-făiosă de tipariu, (de cari se află spre vêdare la ori și care librărie) se pot trage pe lemn (decopia) în următorul mod;

Hârtia cu ilustrațiunea se móie în apă căldicică și apoi se uscă între păturile unei pânze împăturate.

Luăm apoi o scândură¹⁾ frumos giluită și curățită cu piatră de frecat (Bimstein) și o obducem cu următórea mixtură compusă din:

Sandarac	64 grame
Terpenin venețian	48 „
Alcohol	192 „

Apoi fiind că mixtura acésta se uscă foarte repede, aședăm ilustrațiunea cât se poate de repede cu fața pe partea obdusă a scândurei, după aceea frecăm cu degetul hârtia până se ia de pe lemn și rămâne numai ilustrațiunea ca și imprimată.

Spre a avea lustru frumos se poleiesce apoi cu o mixtură compusă din:

Mastică	16 grame
Sandarac	64 „
Gumă (Gumi Elemi)	8 „
Terpenin veneț. și alcohol	32 „

I. B.

¹⁾ Mai potrivite sunt scânduri din lemn de corn și de acaș alb.

DE ALE POPORULUI.

Strigoii.

Fenomenele naturei atingând tare închipuirea ómenilor primitiv, ei se nisuiu de ași da samă despre ele, de a și-le explica. Acésta nisuiță pe de o parte a dat mare impuls desvoltării omenesci, dar de altă parte nascere și multor rătăcirii.

Acolo unde mintea lor își trada neputința unei pētrunderi în temeinicie a fenomenelor, unde tótă truda lor se dovedea zădarnică, ei își dau esplícări mistice, le puneau tóte în socoteala vre unei deității la care trebuiau se recurgă vrënd-nevrënd. Așa s'a desvoltat mitologia tuturor popórelor vechi.

Aceste credințe au străbătut atât de adânc în sângele popórelor, încât nici biserica D-șeului celui adevărat, nici dinții de fer ai timpului nimicitor, n'au fost în stare să le smulgă cu totul.

E înfrânt codrul de suflarea rece a iernii, dar primăvara în frunzesce din nou!

Apoi în evul mediu organizarea socială se pare că a favorizat încă aceste credințe naufragiate. O parte din fruntașii poporului ignorantă și lacomă după pompe lumesci lăția credințele desérte, căci acésta era spre avantagiul seu aducându-i venerațiune

și avere. Bietul popor de rënd în nesciința-î primitivă, ajunsă acolo în cât numai scia ce să creadă.

La sórele libertății poporul se desceptă din letargia-i seculară. Binevoitorii eșiți din sinul seu lucră într'acolo ca să-î curățe trunchiul de surcelele sêlbaticе, cari au mai rămas după altuirea cu mlădița creștinismului. Intre aceste surcele păgubitoare e și credința despre strigoii.

Numele de *strigoii* ne a rămas dela strămoșii nostri romani și anume dela *Strigae*¹⁾ Ovidiu în *Fastorum* libri deduce numele acesta de stridere a șuera, a scârțai a face sgomot. Aceste *Strigae* erau nisce ființe rele în formă de paseri, cu pene sure, cap mare, ochi involbați, cioc spre răpire, ghiare puternice și sbóră numai nóptea. Ele se nasc paseri sau prin farmece femeile bătrâne devin *strigae*. Natura lor arată fórte lămurit următorul esemplu. Fiind Proca, fiul de rege latin în etate de 5 zile, ele veniră la el îi sfărmară pântecеle, și-î sorbiră singele. La strigătele fiului alergară la el parinții și doica mersă la țina Cranae, care locuia în dumbrava lui Helernus lângă Tibru, Cranae avea putere asupra strigóelor. Venind în casa regéscă atinsă de 3 ori stâlpul ușei cu spine alb, a stropit pragul de 3 ori cu apă, luă mațe de purcea de 2 luni și țise: „Paserile noptii, cruțați mațele pruncului, căci ve dau pentru ele aceste.“ De atunci nu s'au mai apropiat de leagăn.

Aceste sunt strigaele, dela cari se derivă numele de strigoii.

Strigoii se inpart în mai multe specii după puterea ce o au asupra ómenilor, animalelor și plântelor, și anume: 1. *strigoii pe ómeni* — căci numai așa i-î putem numi, 2. *strigoii pe sãmânături și bucate*, 3. *strigoii pe vite*, 4. *strigoii pe pesci*, și pe alte multe lucruri.

În celea următóre ne vom nisui a spune despre fiecare felu ceea ce am putut aduna dela poporul nostru relative la ei.

1. *Strigoii pe ómeni*. Dacă ne móre o ființă iubită, aceea ne face să ne gândim în continuu la ea. Acum dacă persóna respectivă, încă ne-a iubit, eugetul nostru indelungat în urmă a face de ni-se arată nóptea. Putem vorbi cu ea ca și când ar fi vie, dar trupul ei e pëtruns de receala mormântului, și atingându-i mâna, un fior rece ne cutremură în tóte inchiaturile, inima par'că ne înceată de a mai bate și simțim cum sângele ni-se recesce în vine.

Acest rendez-vous nocturn ne mistuiesce încet dar sigur. Fața noastră ia colórea frunzelor têrdii de tómnă, apetitul ne piere, devenim tăcuți, posomoriiți, fugim de pretini, ne retragem în singurătatea udăii, ne lăsăm pradă gândurilor negre, mistuitoare.

În urmă murim.

Dar liniscea n'o aflăm nici în mormânt. Indată după meșul noptii ieșim din grópă ca să ne întâlnim cu persóna iubită.

Petrecem la olaltă vorbind multe, dar de cătră țiuă înainte de ași începe cocoșul cântecul seu cu bătăi de aripi, iarăș întrăm înmormânt. Căci cântecul de cocoș, primul vestitor al luminei, are puterea de a alunga spiritele necurate și reútăciose în locul de unde au eșit, în întuneric, și între aceste se află și strigoii.

Tot asemenea dacă móre un dușman al nostru, venind nóptea la noi ne chinuesce în mod îngrozitor încât nu preste mult murim și noi. Cu acesta însă ura și lupta n'a încetat, cinumai s'a schimbat modul luptei. Eșim nóptea din mormânt și ne încăerăm. Dacă focul luptei e așa de mare încât uităm să ne reîntórcem în strêmta-ne celulă, și ne apucă cântecul cocoșului, atunci cu țipet gróznic năvălim în mormânt pentru ca să nu ne mai în tórcem nici odată.

Atunci am fi sfêrșit cu dușmaniile.

Locuitorii din Mureș-Sâneraî cred că dacă trece o pisică, sau un câne pe sub mort când e întins pe *laviiță*, mortul se face strigoii și venind nóptea omórá pe una din rudele sale. După cât-va timp

vine și mai omórá alta și așa pe încetul póte să-î trimetă pe toți pe capul Sântului Petru. Ca să-l scape pe nefericitul, căci și el suferă chinuri fórte grozave, precum și rudele de pericolul morții, îl exhuméză și cu un par roșit în foc i-î străpung inima — și e mântuit. Dar acesta se întâmplă fórte rar, căci au o grije deosebită de a nu lăsa pisica și cânele în casă, în care se află vre un mort.

Strămoșii nostrii Romani pentru odichna sufletelor celor reposați, dar mai ales pentru a *larvelor*, cărora nu li-s'au îndeplinit datinile religioase la înmormântare sau li-s'au făcut nedreptate în viață, țineau în noptile de 9, 11, 13 Maiu sêrbătórea Lemuria, instituită încă de Romul pentru odichna fratelui seu Remus. Sêrbătórea la început se numea *Remuria* (dela Remus) și numai mai târțiu Lemuria.¹⁾

Tot pentru morți țineau sêrbătórea *Dies Parentales* din 13—20 Februar, iar în 21 Februar *Feralia*, când aduceausacrificiila morminte, în multe feluri de mănecări

și daruri, ca se liniscescă spiritele, stropeau mormintele cu vin sau cu apă și puneau pe ele lampe sau alte vase. De aicea cred, că a rămas datina la Romani de a sparge o ólá la mormânt. Ce frumos simbol al nestatorniciei vieții!

Intr'un an fiind ocupați cu resbelul, își uitară se mai țină *Dies Parentales* și *Feralia*. Atunci sufletele reposaților eșiau nóptea din mormânt cu grămada, drumurile erau pline de vaietele lor, Capitoliul resuna de plânsetele lor. Cei vii mureau cu grămada. Chinuri, frică, periclu întâlneai la tot pasul. Acesta dură până ce Romanii ținură sêrbătórite morților. Venirea sufletelor încetă ca prin farmec, -- mórtea încetă dintre cei vii.²⁾

De aicea se deduce și credința Romaniilor în strigoii pe ómeni.

Un țigan în tipul seu original.

¹⁾ Dr. At. Marienescu: Cultul păgân și creștin București 1884. tom I pag. 158.

¹⁾ Dr. At. Marienescu op. cit. pag. 73—74.

²⁾ Marienescu cultul păgân și creștinii, București 1848.

Și din această mare asemănare ne putem face idee despre conservatismul poporului nostru și explica proverbiala scusă pentru el, „așa ne-am pomenit din bătrâni.”

A doua specie de strigoi o formeză strigoii pe lapte, sëmănături, pesci etc.

1. *Strigoii pe lapte.* Cea mai lătită credință e despre strigoi, cari iau laptele dela vaci, bivolițe, oi, capre, chiar dela iepi, acestia ca și întraga speție din care fac parte au cõdă, care samănă cu a animalelor numai cât e foarte scurtă. Rar se întâmplă se le vadă cineva cõdă, căci se păzesc cu mare grijă. După ce mor însă scaldându-i ca pe toți õmenii, atunci li-se vede cõdă.

Existința acestor strigoi în secolul trecut era admisă și de biserică, așa la ectenie se pôte ceti „se ne ferescă D-zeu de õmeni, cari strică vitelor.”

Ca dovadă despre puterea lor se țice, că nu e de lipsă se pună mâna pe vaci, ci e destul numai s'o vadă, sau se aibă un vas, în care s'a aflat cândva lapte de-a vacii pentru ca s'o „strice,” sê-i ia laptele. Vaca stricată nu mai are lapte de loc, sau foarte puțin și acesta e vênât, cu gust rêu, pus la foc se face corastă (cocârța), se adună, nu stă la muls, dă cu piciorile, cu capul, sfõrăie pe nas și scãpând din grajd alérgă într'un suflet mugënd până la pórta strigoiiului și cêrcă se între în curte. Despre un astfel de strigoi se povestesc următõrea întâmplare. El trecea încet cu căruța pe calea ce ducea pe lângă un munte. Pe cõstele verđi vëdu la o depãrtare destul de considerabilă o turmă de oi scõborându-se. Clopotele de pe berbeci abia se auđiau până la el. Iși opresee căruța, scõte cuțitul de după curea și împlântându-l în cãrëmb (capul osiei) începe a trage pe cuțit ca și cum ar mulge o õie. Din cuțit începu a curge lapte în ciubãrașul pe care-l puse de desupt. Oile din turmă încep se sară, se sbiere, se alerge ca nebune. Ciobanul îndată pricepu ce-i. Aruncându-și cojocul jos începu a-l colbăi sei cõlea ciobănesce. Omul cu carul o sfeclise. Oile se linisciră ca prin farmec. Laptele încetă de a mai curge din cuțit. El începu a tremura, deveni palid, cădu la pãmënt, se bâtea ca cuprins de necuratul, dintre buzele vinete isvori un val de spumă

amestecată cu frânturi de vorbe nearticulate. Într'un târđiu ciobanul încetă cu bătaia. Omul se sculă târbăcit ca dintr'un somn cu visuri îngrozitõre. Cu pași șovãitori se urcă în căruța și plecã.

Era un strigoiu. Ciobanul scia ac și de cojocul lui.

Strigoii mai pot lua laptele și în alte moduri. Așa își cer pâne și sare, pe cari apoi dându-le vitelor lor, laptele trece tot la aceste. Ca contra mijloc se pôte folosi tot pâne și sare. Ceri adecã de acestea dela el și le dai vacilor tale.

Sunt însă și strigoi de aceia, cari nu voiesc se strice nimëru. Acestia iau laptele dela caprele selbatice, cari și așa sufer adese din cauza multului lapte, pe care ieđii nu-l pot suge tot. Iată ce ne povestesc un moșneg din Ludișor (com. Fãgãraș). Când eram mai tinër, m'am dus cu vre-o 3 tovarăși la îmblãtit în Cîneșor. Am început stogul unui sas. Pe la prãnđ ne aduce sasul, un ciubãraș de lapte țicându-ne: Dacă v'o fi sete, beți din laptele acesta, căci apa din fântână e rea și fiind cald, ușor vë puteți bolnãvi. Ne miram de unde pôte avea sasul atãta lapte, dar de altã parte ne pãrea bine, căci laptele era foarte bun. În țiuva următõrea sasul iar ne aduse lapte se bem. Sara ne pusem la pãndã, se vedem de unde are gazda nõtrã atãta amar de lapte. Când ce se veđi? Puse ciubãrașul jos și-l umplu plin plinuți dela o singurã caprã, pe care o avea. Sasul era strigoiu. A treia ți n'am mai voit se bem din laptele adus. Sasul ne țise: „Vëd, cã ați bãgat de sëmã cã sum strigoiu, n'am ce face, așa m'a lãsat D-zeu. Dacă nu iau lapte dela vite streine, më bolnãvesc de mórte. Dar eu nu-l iau decãt numai dela capre selbatice, cãrora prin această numai le ajut. De vaci nu m'am atins în viața mea. Strigoii, cari iau lapte dela vaci sunt nevëduți. Dar totuși sunt unele mijlõce, prin cari îi putem vedea și cunõsce.

Punënd la prinderea postului de pasci o plãcintã pe poliță ș'o lași acolo până în Joia Pascilor. Atunci luând-o cu tine la încunjurarea bisericeii, de se va afla pe-acolo vre-un strigoiu, va veni la tine și te va întreba ce ai acolo.

[Va urma.]

MAIOR și POPA.

ILUSTRATIUNILE NÓSTRE.

Cei ce se ocupă cu economia câmpului mai cu sëmă pe moșiile comasate unde adese ori e omul necesitat de a pasce vitele pe un teritoriu mai strêmt, de multe ori își vor fi gândit în sine „cât de practic ar fi un ocol, care să se põtã cu ușurință muta dintr'un loc într'altul, așa după cum cere și trebuința de a muta vitele la pășune de unde se gatã la alta mai bună.

Ilustrațiunea nõtrã de pe pag. 42 ne aratã un astfel de gard ce se compune din pociumbi de stejar, pe cari se întepenesc cu cuie, câteva fire de drot cu sau fără ghimp, de care se aflã de vëndare acum aprõpe prin tõte prãvãliile de ceva sëmã. Acestã îngrãditurã e practicã și ușor transportabilã.

2. Pe paginã 46 sunt reprezentãți într'un mic clișeu membrii academiei franceze.

3. La pag. 47, o romãncã din jurul Sibiiului.

4. Pag. 48 a revistei nõstre o decorãzã portretul venerabilului protopop al Aradului Moise Bocșan, (veđi biografia tot pe aceea paginã.)

5. La pag. 49 avem douë clișeuri de o frumșetã rarã, unul represintã portretul românesc dela Sëcalul-de-munte, celalalt portul de pe Murêș.

6. *Biserica Templierilor din Luz,* (pag. 51.) În una din inverđitele vãi ale Pirineilor, adãpostitã de uriașii munți ce se ridicã spre

ceriul albastru sub mantia lor de ninsõre, archeologiștii vin la Luz, nu pentru minunatul peisagiu, dar pentru a studia stilul curat roman al vechei biserice, clãditã în veacul al XII-lea de ordinul Templierilor.

Acastă simplã bisericã are mai curund îmfãțișarea unei cetãți. Și cãte rësbõie de religie nu s'au mai fãcut aci...

Gravura îmfãțișezã acastă clasicã bisericã de stil roman.

Nu departe de-aci e satul Gëdru la 995 m. înãlțime, la întelnirea celor douë vãi Gavarnie și Hear. Aci, înainte, era un lac; rumpëndu-se stãncele cari țineau apele, ele și-au fãcut loc printre douë uriașe ziduri gigantice. Așa e de adêncã trecëtõrea încãt torrentul curge în un întuneric misterios, iar saxifragele, smeura acãtate de pãreți zidului natural, opresc ultimelã rađe ale sõrelui.

O trecëtõre.

7. *Fermã-model.* Sub acastă numire întelegem o școlã agricolã în care se pune în practicã nouele invențiuni relative la agriculturã. O astfel de fermã-model e și moșia dela Slobođia-Galben din județul Rimnicul-Sërat, proprietatea d-lui C. C. Datculescu.

Ilustrațiunea de pe pag. 52, ne îmfãțișezã personagiul acelei ferme-model.

8. Ilustrațiunea de pe pag. 55, îmfãțișezã pe un țigan în tipul sêu original.

Cronica.

Societatea pentru fond de teatru român își va ține adunarea generală anul acesta la Abrud în zilele de 22 Iuliu și urm.

Instructorul de religie al prințului român. Părintele *Nazarie*, directorul seminariului central din București, a fost însărcinat cu educația religioasă a principelui *Carol*, strănepotul regelui României.

Logodnă Dna *Maria Popovici* și dl Dr. *Valeriu Branște*, logodiți. Brașov, 11/24 Iunie 1900.

Andrée trăește? Ziarul „*Norbotten Courier*” din Copenhaga primesce din Vardö o telegramă care cuprinde două cuvinte în limba finică: „Andrée salvat!”

Din nenorocire se crede că e vorba sau de o neînțelegere sau de o glumă prostă.

„Asociațiunea” la Băile Herculane. Comitetul central al Asociațiunii în ședința sa a decis a primi invitarea despărțământului Caransebeș, de a ține viitoarea adunare generală la Băile Herculane în zilele de 9 și 10 Septemvrie n.

Noua societate. În Ploiești s'a înființat o societate pe acțiuni sub numele de „Salvarea muncitorului român,” care are de scop se cumpere și se pună în vîndare toate obiectele lucrate de învățători.

Carmen Sylva în teatru unguresc. Regina României are un bluet cu titlul „Două părechii de cisme.” Direcția teatrului de vodeviluri („Vigszinház”) din Budapesta încă la începutul sezonului a înaintat prin intendanțura de curte română rugare, ca Regina să-i permită reprezentarea piesei în traducere maghiară. Direcția a primit deja permisia cerută și astfel în sezonul viitor teatrul de vodeviluri din Budapesta va avea în reportoarul său o piesă de a Reginei României.

Un omagiu d-lui V. A. Urechia. Cu ocaziunea jubileului literar de 50 ani al d-lui V. A. Urechia, d-l Ignatie Mircea, licențiat în drept și președinte al reuniunii *Frăția* a românilor transilvăneni din Capitală, a luat inițiativa de a oferi marelui Român, ca un omagiu de adîncă recunoștință, un frumos album, care conține portretul veneratului patriot.

Albumul, în care s'au înscris toți cari simt românesc, este lucrat cu multă măiestrie și au fost espus în vitrina halei dela L'Independance Roumaine, unde va sta câteva zile și apoi va fi înmănat iubilarului.

D. Coșbuc, eminentul nostru scriitor, a făcut o dedicație în versuri.

Dece mii de mărci pentru un trandafir. Revista săptămînală de grădinărit „*Erfurter Führer im Garten*” publică concurs la un premiu de 10.000 mărci (1 marcă face cam 60 cr.) pentru acel grădinar, care va găsi un fel de rose, a căror coloare se fie vînată ca florea grăului. Pînă acum grădinarii au putut prăsi rose în toate colorile, numai în colorea vînată nu, de aceea revista din Erfurt (Germania) voește ca pe calea acesta se îndemne pe grădinarii să-și bătă puțin capul cum s'ar putea face, ca un trandafir se înflorască vînat.

Prințul Galițin și Krüger. Din Paris se telegrafiază: Prințul Leopold *Galițin* a depus în fața bustului președintelui Krüger, la pavilionul Transvaalului, o coronă de argint cu inscripția următoare: „Reprezentantului unui mic popor și al unei mari idei, omagiu de admirație.” Delegatul Transvaalului a telegrafat prințului Galițin mulțumiri pentru acesta prețioasă dovadă de simpatie și de sinceră prietinie.

Advocat nou. Dr. *Ioan Cherecheș*, fost adjunct advocațional în cancelaria d-lui Dr. T. Mihali în Dej, în 25--27 Iunie făcînd cu succes strălucit censura de avocat la tabla reg. din Tîrgul-Murêșului, și-a deschis cancelarie advocațională în Dej.

Majestatea Sa Regele Carol și principele mostenitor de tron al României, s'a întors dela Sigmaringe venind dinspre Pesta.

Înălților călători li-s'au făcut mari ovațiuni pe la gări din partea Românilor, cari se adunaseră în mare număr; cu deosebire la gara din Chitighaz, unde în fruntea publicului român se aflau și doi preoți. La ovațiile românilor regele român a răspuns prin sălutarî afabile.

Cununia arhiducelui Francisc Ferdinand cu contesa *Sofia Chotec* s'a făcut Duminecă la 20 Iunie st. n. în Reichstadt. Noua părechia și-a făcut intrarea în oraș Sămbătă după amiazi. Îndată după cununia, mirii au plecat la Konapist.

Avis. D-l Dr. *Liviu Mieșu*, cand. de adv. în Dej, a depus în 15 Iunie a. e. la tabla regêșca din Mureș-Oșorhei censura de avocat cu succes eminent, în urma căreia a deschis cancelaria advocațională în Dej.

Reuniunea română de cîntări din Năsăud a aranjat o Serată musicală împreună cu teatru și urmată de dans, ce s'a ținut Duminecă în 1 Iuliu st. n. 1900 în sala de gimnastică dela gimnasul. de acolo.

Serbările de la biserica din Șișesci. la biserica parochială din Șișesci, votivă pentru S. Unire a tuturor Romanilor cu S. Scaun Apostolic de Roma, în 12 Iuliu și 28 August a. e. st. n. se vor aranja festivități iubilare, cu un program foarte vast care s'au susținut și la Preaveneratele Ordinariate diecesane din Oradea-Mare și Cherla, de unde așteptăm tot spriginul moral pentru reeșirea cât mai splendidă a acestor serbări, întru Mărirea lui Dumnezeu și spre înălțarea simțului religios al poporului nostru credincios.

În Lechința-săsească se va aranja o petrecere Duminecă în 15 Iulie n. 1900 în otelul opidan. Începutul la 6 ore d. a. Intrarea: de persoană 1 cor. 60 b., ér de-o persoană în familia 1 cor 40 b. Venitul e destinat spre scop cultural.

Caritatea însoțirea credincioșilor gr. cat. din Șoimuș și jur ce s'a propus nobilul scop, a) de a contribui la promovarea și propășirea treptată a credincioșilor gr. cat. pe calea caritativă a faptelor de îndurare creștină și petrecerea în st. rugăciunii, b) a înființa un fond de ajutorare, c) a împărtași la bisericile mai serace după putință, în fiecare an tot felul de ornate trebuincioase la celebrarea cultului divin și împodobirea casei lui Dumnezeu, d) a prevedea școlile mai serace cu tot felul de cărți trebuincioase și requisite de învățămînt.

Statutele se pot vedea în Călindariul portativ de pe anul curinte și pînă la aprobarea acelor dela locurile competente a încredințat cu primirea și încasarea ofertelor și taxelor de membri și înscriere, administrațiunea averilor bisericesci gr. cat. din loc. Administrațiunea averilor bisericesci din loco a primit această înscriere și sumele încurse pe lângă libel de depunere le-a elocot spre fructificare la institutul de credit și economii „Șoimușana.” Ofertele și taxele încurse se vor publica în „Revista Ilustrată” sub rubrica:

Pentru „Caritatea” a încurs la administrațiunea averilor bisericesci din Șoimuș:

1.	Dela Ioan Barna, B.-S.-Miclăuș	—	cor. 40 banî.
2.	„ Teodor Sas, Fărău . . .	1	„ 20 „
3.	„ Vasile David, Mogos . . .	—	„ 44 „
4.	„ Marian Peculea, Stenea —	„	44 „
5.	„ Georgiu Șerban, Smig. . .	—	„ 52 „
6.	„ Ioan Baci, Șoimuș . . .	—	„ 44 „
7.	„ Dum. Moldovan, Șoimuș —	„	44 „
8.	„ Georgiu Spornic, Cohalm	2	„ 20 „
9.	„ Georgiu Repede, Homorod	1	„ 20 „
10.	„ Todor Sălăgean, Teuț . .	—	„ 44 „
11.	„ D. Cutean	—	„ 44 „
12.	„ Vironica Parcalab, Bistrița	1	„ 20 „
13.	„ Ion Pop, Filpeșul-mare . .	—	„ 42 „
	Suma	9	„ 78 „

Vasile Baci,
curator prim. bisericesc.

Bibliografie.

„**Ce-i ceriul?**“ o lucrare științifică alui *Camille Flammarion*, a fost tradusă în românește (Colecțiunea Benvenisti) de d-nul *B. Marian*. În text sunt și figuri, precum sa dă și portretul autorului. Cine știe ori a auzit de fermecătoarele scrieri ale lui Flammarion, negreșit va căuta se-și procure această carte. Se găsește la librăria Benvenisti, *Craiova* (România). Prețul 1 leu 50 bani.

„**Cum se fotografăm?**“ este titlul unei broșuri foarte folosite și de mare preț pentru iubitorii de arte și progres, un cadou potrivit junimei studioase de ambe sexele, o instrucțiune practică pentru amatorii artei fotografice, cu 31 ilustrațiuni, compuse de *Ioan Nițu Pop*.

Autorul dă în prefață:

„Sunt mulți — o știu din propria experiență — care bucură să-și ocupe cu arta de a „fotografia“ („posa“), dacă nu i-ar fi înfricat aceea idee falsă, că a fotografia este posibil numai aceluia, care este desemnator excelent. Trebuie se mărturisesc, că această părere este aproape generală, dar ea este cu totul greșită. Pentru ca cineva se potoa deveni un amator al artei frumoase fotografice, nu are lipsă de cunoștințe de desemn, ci îi trebuie prima liniă voință, apoi puțin gust estetic și un aparat fotografic; cealaltă „se face de sine“ cum dă povestea.

În anul trecut a fost publicat acest articol în „Revista Ilustrată“ de unde s'a scos și în broșură separată. Se află de vânzare la administrațiunea acelei foi și costă numai 1 coronă.

„**Sărbătorile la Rămâni**“, studiu etnografic de *Sim. Fl. Marian*, membru al Academiei Române, profesor la gimnaziul gr.-or. din Suceava; vol. II. Paresemile. Tipărit în Institutul de arte grafice în București, strada Dămei nr. 16. Editura Academiei Române. Prețul 3 lei.

„**Insula morților**“, novelă de *R. Voos*, tradusă de *Andrei Bârseanu*, profesor în Brașov. Prețul 50 bani.

„**Din istoria Românilor, Episcopul Ioan Inocențiu Cloan** (1728—1751) de *Dr. Augustin Bunea*, canonic metropolitan.“ O scriere de mare valoare pentru istoria noastră națională a apărut tocmai acum la Blaj. Opul conține 422 pag. format mare 8° și costă numai 2 fl. (cu posta franco 2 fl. 15 cr.) pentru străinătate 5 lei plus porto.

„**Predici ocazionale și funebre**“. În legătură cu „Predicile pentru Dumineci și Sărbători“, de *dr. Em. Elefterescu*, a apărut de acelaș autor și partea a doua: „*Predici ocazionale și funebre*“, care se estinde pe 220 pag. și conține 11 predici pentru cununii, alte 13 predici pentru diferite ocazii (la săntirea de biserică, instalări de parochi și protopopi, la prezentarea pentru prima-ora a preotului înaintea credincioșilor; discurs la terminarea anului școlastic etc.) Predici pentru înmormântări (la bărbați și femei de diferite etăți și condițiuni). Costă un exemplar 3 cor. 50 bani. trimis franco și, se poto procura dela tipografia „A. Mureșan“ din Brașov.

„**Documentele românești din arhivele Bistriței**“, partea I, de *N. Iorga*. A ești de sub tipar în editura librăriei Socec & Com. București. Prețul 4 lei.

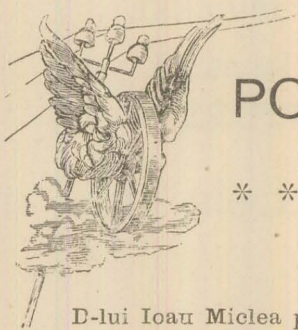
„**O carte valoroasă**“, scrisă de d-l *Ioan Popoa*, profesor la școlile române din Brașov. Cartea este intitulată: „*Caractere morale exemple și sentințe culese din istoriile și literaturile popoarelor vechi și moderne*“. Această carte, atât prin esteriorul său elegant, cât și prin cuprinsul său bogat, de aproape 400 pagini, este o adevărată podobă în literatura noastră. Atragem asupra ei atențiunea tuturor Românilor iubitor de carte; în ea cetitorul va găsi o comoră nepus de prețioasă de învățături, de mângâieri, de însuflețiri spre tot ce e moral, nobil și frumos. Prețul 1 fl. 25 cr. (cu posta

(1 fl. 35.) Pentru România 3 Lei, la care este a se adăuga și portul postal. — Se află de vânzare la Tipografia „A. Mureșianu“, la librăria *N. I. Ciurea* și la librăria *H. Zeidner* în Brașov.

„**Manual de Psihologie și Logică** pentru clasa a VIII-a a școlilor medie edat de *dr. Vasile Hossu*. A apărut și se află de vânzare la *Tipografia seminarială din Blaj*.

„**Conferențele pedagogice** ale corpului profesoral dela institutele din Brașov, de *Virgil Onițiu*, Brașov 1900. Un prețios volum de 262 pag. cuprindând afară de conferențele pedagogice, mai multe portrete de ale profesorilor și întemeietorilor școlii, biografiile prof. decedați: *Nic. Popovici*, *Ioan Lăpădatu*, *dr. Vas. Glodariu* ș. a.

„**Carte de cântece pentru tinerimea școlară de ambe sexele**“, de *Ioan Dariu*, cu multe ilustrații. Brașov 1900, edit. *H. Zeidner*, 168 pag. prețul 50 fl.

POSTA * * *

* * * REDACȚIUNEI.

—*—
D-lui **Ioan Miclea** preot în **Buzd**. Am primit și ti-am răspuns prin o cartă postală.

D-lui **Amos Franc**, preot în **Baros-Benedek**, am primit partea I, trimite și a II-a, despre ceea-ce ne scrii, fi numai în aseptare, căci va urma cu totă siguranța.

Abonentului nostru **Nr. 1392**. Ești de tot nerăbdătoriu, i-am scris se-ți trimite și vei primi de sigur numai nu fi necredincios.

D-lui **A. P. in Ch**. Novela „*frumoșa satului*“ se va publica în numărul următoriu.

D-lui **Ieronim Slăvoca**, preot în **Ilva-mare**. Am dispus ca se ti-se trimetă „*Revista*“ de pe a. c. după cum ai cerut în epistolă.

Juventus ventus. S'a primit și se va publica în unul din numerii următori.

D-lui **D. D. Popa** în **Iași**. Vă-am trimis și Nrul 1—2 din „*Revista Ilustrată*“ a. III.

D-lui **Teodor Dosa**, preot în **Petroșan**. Trimite 50 fileri și-ți vom espeda franco portretul Metropolitului Șuluț.

D-lui **I. Sc. in O.-M**. Poesia „*Și mai dă că nu-s poet*“ se va publica. Ofertul d-v. ne convine și noue dar ne stau nescari pedeci în cale, din care cauză cu regret trebuie se mărturisim, nu-l putem esecuta.

D-lui **Iacob C. Domșa** în **Petulca**. Cu regret trebuie se vă spunem, că nu putem... venind timpuri mai bune, atunci da.

Di. d. rot. Poesia „*Fără milă*“ se va publica. „*Dragostea de țără*“ nu.

Nebuna. Cu omeni ce se sfiesc de a ne împărtăși adevăratul lor nume, și nu îi cunoșcem, nu putem sta de vorbă.

D-lui **T. B. in Bistrița**. Primit, se vor publica.

D-lui **S. P. S. in S**. Am primit poesie și o vom publica în numărul următoriu.

D-lui **A. B. V. in V**. Am primit poema trimisă și vom începe publicarea ei în numărul următoriu.

D-lui **I. N. Pop** în **Cluj**. Din partea d-lui *I. P. Barna* din *B. S.-Miclăuș* suntem autorisați de a-ți împărtăși multe salutări și gratulări pentru găcitură de șach din Nr. 3—4.

Numerii următori se vor trimite numai celor ce și-au achitat abonamentele.

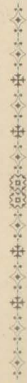

PRIMA TIPOGRAFIA ROMÂNEASCĂ
IN
NORD-OSTUL TRANSILVANIEI.

Prin acésta fac cunoscut onoratului public, cumcă am înființat în Șoimuș (comitatul Bistrița-Năsăud) *un stabiliment tipografic* provădit cu cele mai bune *mijlôce tehnice*, aranjat după stilul cel mai nou, cu literile cele mai moderne, unde se primesc spre executare :

Tipărituri de bancă,
BILETE DE VISITĂ

Cărți și broșuri,
Foi periodice,
Bilete de logodnă,
Invitări la nuntă,
ANUNȚURI,

Registre,
BILANȚURI,
Compturi,
PREȚURI-CURENTE
Cuverte,
Bilete de înmormântare,
CIRCULARE.

Cu cele mai moderate prețuri.

Tipografia BACIU, Șoimuș.

Comandele se execută prompt și cu acuratețea.

Prețurile sunt foarte moderate.

Tipografia BACIU în Șoimuș
(Sajó-Solymos u. p. Nagy-Sajó).

La administrațiunea foiei
„Revista Ilustrată“
în Șoimuș, u. p. Nagy-Sajó
se află de vândare :

Cum se fotografăm? — — — — cor. 1.—	Portretul metropolitului Șuluțiu pe
Oglinda inimei poesiî de G. Bugnariu — „ —.50	carton de lucș — — — — — cor. —.40
„Revista Ilustrată“ pe anul 1898 ediția	Portretul lui George Barițiu pe car-
de salon — — — — — „ 10.—	ton de lucș — — — — — „ —.20
„Revista Ilustrată“ pe anul 1898 ediția	Castelul Peleș tablou pe hârtie de lucș „ —.30
porală — — — — — „ 5.—	Novele și schițe de I. P. Reteganul — „ —.70
„Revista Ilustrată“ pe anul 1898 semes-	
trul I, elegant compactată — — — — „ 3.—	

Toți acei, cari comandă **tóte opurile de mai sus de-odată**, capetă un scădemânt dela prețul indicat.

Administrațiunea.